

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
89**

ŠEJN

**CENA
150 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

PLAVA KRV I VRUĆE OLOVO

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

**PLAVA KRV
I VRUĆE OLOVO**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 89

V. d. glavnog i odgovornog urednika:

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

THE BLUE BLOOD AND THE HOT LEAD

Recenzija:

Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:

Miloš SIMIĆ

Lektor:

Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:

Lajoš ILEŠ

Naslovna strana:

Ferenc BARAT

Korektori:

Iren GALAMBOŠ

Margit BERNAT

Štampa: 29. IX 1986.

Tržište: 16. X 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO „FORUM” — OOUR „MARKETPRINT”,
Novi Sad, Vojvode Mišića 1. V. d. glavnog i odgovornog urednika:
Slavko DRAGINČIĆ. Urednik. Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack
Slade — THE BLUE BLOOD AND THE HOT LEAD.
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Iznad Šejnovih ušiju jednolično su škijocale berberinove makaze. Bilo je blizu podne. Mladi pomoćnik je čistio kosu ošišanih mušterija sa poda. Izgledalo je kao da mu je bilo teško to da radi, pokreti su mu bili usporeni.

Šejn je odmah primetio u ogledalu tu ženu. Za trenutak mu se učinilo da sanja. Video je i samog sebe kako razvlači usne u osmeh.

Žena se pojavila na ulaznim vratima hotela koji se nalazio na suprotnoj strani ulice. Kakav stas! Prosto da ti pamet stane, pomisli Šejn. Telo kao izvajano. A njene grudi su prkosno štrčale kao dve krupne jabuke iznad vitkog struka. Lepotica kakvu odavno nije video!

Škljocanje makaza odjednom prestade kao da ih je neka nevidljiva ruka odnela nekuda daleko u nepovrat.

Metla na podu je zastala na pola puta. Gurnuta je u ugao kao da i njoj treba malo predaha.

Berberin i njegov pomoćnik kao da su prestali da dišu. Njihovi pogledi bili su upereni u pravcu hotela.

Žena je svakako bila sigurna u to da je lepa i već se verovatno navikla da muškarci uzdišu kad ona prođe.

Šejn je odmah primetio široki dekolte na haljini. Nema sumnje, tu nema prevare! Izuzetno lepo građena, s prekrasnim grudima, koje su se isticale ispod dekoltea.

Ledi raširi suncobran sa resama.

Zatim se okrenula na levu stranu i polako krenula ulicom.

Dvojica pripadnika muškog roda koji su stajali iza Šejna stegnuli su usne i uzdahnuli duboko.

Berberin je obrisao rukom čelo i nastavio sa šišanjem.

Ubrzo je škijocanje makaza prestalo i berberin opomenu svoga pomoćnika, koji kao da se bio prilepio za prozor, da nastavi posao koji je započeo.

Šejn se osmehnu vragolasto.

Berberin je bio neki snažan čovek čelav do pola glave, ali je zato imao guste brkove. Njegov beli mantil bio je besprekorno ispegan i čist.

U berbernici u Irvinu pravi posao počinje tek pre nego što padne veče. Šejn je to saznao, mada je tek jutros stigao u ovo gnezdo.

Irvin se nije mnogo razlikovao od drugih gradova ovog kraja. Većina njegovih stanovnika je preko celog dana naporno radila.

— Vama svakako ovako nešto nije ništa novo — reče berberin zbunjeno. — Vi ste sigurno prošli mnogo sveta, ser. Vidi se to po vama.

Šejn je morao da se nasmeje. Gledao je berberina u ogledalu. Za tog čoveka sigurno svet nije tako veliki. Jugoistočni deo Sjedinjenih Država i tu je kraj sveta.

— Moram vam ipak nešto reći — osmehnu se Šejn. — Možete vi obići ceo svet uzduž i popreko, a da ne sretnete tako lepu ženu koja bi vas toliko zanela da se zalepите za prozor, kao što je to učinio vaš pomoćnik.

Šejn je pokazao palcem prema pomoćniku.

— Mislim da ste u pravu — mrmljao je berberin. Nastavio je da škljoca makazama. — Ali, ovako nešto kao što je princeza, to majka odavno nije rodila. Ovaj naš skromni grad Irvin nikada nije imao prilike da se u njemu pojavi nešto što bi makar podsećalo na tu lepoticu. Muškarcima zastaje dah, okreću se za njom i čekaju uporno da ona prođe. Tek onda odmahnu glavom i počinju da se prisećaju kuda su krenuli. Čak i njihove žene, koje su ih ranije grdile zbog nekih sitnih grešaka prema drugim ženama, postaju pitome kao jaganjci i ništa im ne prebacuju.

Šejn razrogači oči. Princeza! Pa on se to sada našao baš na pravom mestu. Znači, obaveštenja koja je dobio od Sedme brigade bila su tačna.

— Mislili ste na onu leđi tamo napolju, mister? — upita Šejn i namršti se.

— Pa na nju sam mislio, ser — odvrati berberin. — To je jedna strankinja, znate? Iz Holandije, možda iz Nemačke ili nešto tome slično.

— I vi mislite da je ona baš prava princeza? — upita Šejn. On je mogao da ispriča ovom priprostim berberinu još ponešto o toj ženi. Ona je Nemica, ali nije princeza. Međutim, ona misli da je princeza, jer njen brat je stvarno imao titulu princa. Tamo preko u starom svetu takve stvari su još uvek bile u modi.

— Djavo će ga znati — reče berberin i sleže ramenima. — Ali, ja mislim da je to tačno. Ona ima plave krvi, ser. Kažu da u Evropi ima na gomile takvih.

Šejn podiže obrve.

— Meni se čini da je dosta hrabra — reče on i zavrte glavom. — Neki drumski razbojnik ovde u Kentakiju može poželeti da je malo bolje ispita!

— Kako to mislite, ser? — upita berberin.

— Pa da se uveri da li ona ima stvarno plave krvi!?

Berberin se nasmeja. Njegov pomoćnik se takođe smejao.

— Vi, znači, tako mislite, ser? — huktao je berberin. — To nikom ni na kraj pameti ne bi palo. Ko nju makar i malim prstom dodirne imaće đavolski gadnih nevolja s njenim bratom. A on ima jako opasnog telohranitelja.

— Neki otmen čovek, taj njen brat?

— Pa, naravno! — odvrati berberin brzo. — On je princ. Da li vam je to jasno. Princ Vilhelm, neki kažu Vilijam, od ... i tako to.

Šejn se iscreri

— Princ neke zabačene provincije — reče on i odmahnu rukom. — A šta je baš ovde izgubio pa se mota po ovom kraju?

Berberin je za trenutak razmišljao. Nabrao je čelo i doterivao Šejnovu kosu na vratu

— Ne znam šta da vam odgovorim, ser — reče on posle izvesnog vremena. — Nemojte me shvatiti pogrešno, ali ja bih to isto pitao vas. Otkud to da ste vi zalutali u ovaj kraj koji se nalazi bogu iza leđa? I to baš u našem gnezdu!

— Slažem se, to je tačno — odgovori Šejn i klimnu glavom. — Samo, ipak ima neke razlike. Ja imam samo još nekoliko dolara i ne verujem da ću izdržati ni dva meseca, a da ne potonem. Naravno, ako budem imao sreće na pokeru, onda neću morati da se prihvatim nekog prljavog posla. Vaš princ Vilijam izgleda nema takvih briga.

— Princ Vilhelm — ispravi ga berberin. — A vi, znači, tražite posao? A šta ste po zanimanju, radnik na farmi, gonič stoke ili nešto tome slično?

— Zar tako izgledam? — nasmeja se Šejn. — Ne, mister. Ništa od toga. Ja sam bio lovac na bivole. Tamo gore u Dakoti i Vajomingu. Te životinje su istrebljene i tu je za mene pre-sušio potok iz koga sam vadio dolare i trpao ih u svoje džepove.

Berberin sleže ramenima.

— Novac se zaradi brzo, a još brže nestane — reče on i odmahnu rukom — Možete otići tamo gore u brda gde se pravi viski. Njima su uvek potrebni ljudi koji su jaki na piću i koji i posle četiri sata probanja viskija uspeju još da se drže na nogama.

— Razmislicu o tome — reče Šejn. — A otkud to da je tog princa vetar naneo baš ovde u Irvin?

Berberin se sagnuo i stavio ruku na usta.

— Naučno putovanje, ser — šapnu on. — Princ želi da opiše onima u Evropi kako se razvijao naš Zapad. Počev od doseljavanja, pa do danas. Njega ne interesuju veliki gradovi. Ne, već hoće da upozna takve oblasti kao što je naša.

Šejn podiže obrve.

— Nešto tu kao da se ne slaže — promrmlja on. — Kentaki i nije baš na zapadu!

— Princ nije neki veliki sitničar, ser — reče berberin i osmehnu se. — Osim toga, naša brda su dosta divlja i ko zna šta se sve tamo krije.

Ove reči su prinudile Šejna da malo bolje razmisli o svemu. Berberin je bio u pravu. Ako su obaveštenja tačna, onda se u Kentakiju dešavaju neke čudne stvari koje su izazvale uzbunu čak i u Vašingtonu, naročito u političkim krugovima. To je i bio razlog da se tu uključi Sedma brigada.

Neko je moćao da uzjaše konja i da krene u pećinu u kojoj ga čekaju razapljene čeljusti lava.

Ljudi Sedme brigade nisu dugo razmišljali. Moraju odabrati jednog od najboljih. A to je svakako Šejn!

Visoki čovek se smeškao kada je izašao iz berbernice. Svojom rukom je opipao bradu i osetio nežan miris.

Okrenuo je glavu ulevo i pogledao niz glavnu ulicu.

Podne. Vreli sunčevi zraci kao da su uspavali ceo grad.

Konji u zapregama su mirno čekali da se njihove gazde probude iz sna koji ih je za koji trenutak uhvatio. Ispred robne kuće stajala su deca. Čekala su da se otvore vrata prodavnice i da kupe bombone i druge slatkiše, koji tako jako privlače njihove pogiede. Neki pas je protrčao pored pločnika. Negde u daljini su kokodakale kokoške.

Žena, koju su smatrali princezom, sada je već bila nestala sa pozornice.

Šejn stavi lagano cigaretu između usana. Zapalio je i povukao dim.

Ta leđi mu nikako nije izbijala iz glave. Bilo je nečega u njoj što ga je privlačilo više nego kod bilo koje žene koju je dosad sreo. Međutim, to što ga je opčinilo i zavrtilo mu pamet nije bilo samo njeno divno izvajano telo i obline koje je ona haljinama tako vešto umela da naglasi.

Možda je to zato što je tako iznenada sreo? Ne, ubeđivao je on samog sebe. Ta žena se dosad nije pojavljivala u njegovim mislima. Nikada nije sanjao da će je sresti! Jer, onaj najvažniji čovek na svetu ovog trenutka je za njega bio princ Vilhelm fon Tauber-Hoenfels. Ali, sada su se stvari izmenile. Uz sve to Šejn nije znao čak ni ime Vilhelmovih sestre. Sedma brigada izgleda da na nju nije uopšte obraćala pažnju. U grubim poslovima muškaraca ne treba uvlačiti i žene. Ali, oni očigledno nisu poznavali način na koji je Šejn rešio mnoge zagonetke!

Vilijam, tako su zvali nemačkog plemića, pošto je bilo dosta teško da se izgovori celo to njegovo ime.

Šejn baci opušak cigarete u pesak glavne ulice i pođe napred. Štala za iznajmljivanje konja nalazila se u jednoj sporednoj ulici.

Šejn je izveo svog mrkova iz štale, uzjahao ga i krenuo niz ulicu. Povukao je uzde i krenuo u pravcu kuda se izgubila ta ponosna leđi iz Nemačke. Bilo mu je sumnjivo to što se ona tako sama usudila da krene u okolinu grada. Nije mogao da poveruje da ona traži baš neku određenu kuću. Radnje su još bile zatvorene, a reko poznanstvo u gradu sigurno još nije sklopila. Šejn je znao koliko mogu biti nepristupačni stanovnici ovakvih malih gradova. Prema svakom strancu su u početku bili nepoverljivi i izbegavali su da se s takvim ljudima prijetelje.

Kada je visoki jahač stigao do severozapadne granice grada u Irvinu se život već bio malo probudio. Kočijaši su spremali robu za istovar ili utovar.

Glavna ulica je u produžetku prelazila u poljski put koji je vodio prema severozapadu i vijugao kroz bradovit predeo. Međutim, ovde u Pael Kauntiju zemlja je bila dosta ravna i

korisna za farmerę i rančere. Daleko na zapadu nalazilo se srce Blugras Kantrija, oblasti u koju se naseljavalo sve više i više odgajivača konja.

Jugoistočni vidik zaklanjale su ogromne stene Apalačijan Mauntina i uzvišenja moćne planine koja su od Irvina bila udaljena jedva jedan dan jahanja.

Šejn povuče uzde svome mrkovu. Otkrio je tragove na desnoj strani prašnjavog puta

Ženske cipele sa štiklalom.

Poterao je stoga konja napred.

Obrisao je znoj sa čela i namrštió se.

— Šta to sada treba da znači? Kao da je ta stasita leđi rekla „zbogom pameti“! Da li je toliko naivna da sama krene u ovaj grad gde nigde nema žive duše?

Na oko trista jardi od grada put je skretao u stranu i pravio širok luk između bregova obraslih šumom.

Kao da se dogodilo nešto čudno. Tragovi cipelica sa štiklom su odjednom nestali. Šejn se osvrnuo na sve strane. Ništa! Devojku je verovatno neko zgrabio i stavio je ispred sebe na konja. Jer, sada je Šejn primetio da su sa tog mesta krenuli konji.

Još dok je Šejn razmišljao šta se moglo dogoditi predelom je odjeknuo krik žene koja se, izgleda, branila od nekih grubijana koji su je napadali. Međutim, u ovom kraju to je ličilo na vapaj žednog u pustinji, jer nikog daleko unaokolo nije bilo.

Međutim, Šejn je bio negde tu. Pomalo slučajno, a pomalo kao da mu je neko došapnuo na uho da će se ta lepa devojka naći u opasnosti! Zato je i krenuo ovamo.

Visoki čovek je odmah okrenuo svoga mrkova na levu stranu i poterao ga u galopu što je brže mogao.

Jahao je pored strmog obronka.

Zatim je krenuo travnatom stazom kroz šumu i uskoro stigao do jednog proplanka na kome je rasla visoka gusta trava.

Ubrzo je ugledao bistri planinski potok koji je jurio nekud dole sa juga na sever.

Žena je prestala da vrišti. Međutim, ti nitkovi se izgleda nisu zbunili. Nastavili su ono što su i počeli.

Njihovi konji stajali su u senci jedne žalosne vrbe.

Ta dvojica nitkova se izgleda nisu ničega bojali, ili pak nisu imali volje da beže tako daleko. Uostalom, njihova brv je proključala! Ovako lepu ženu nisu ni u snu videli. I, zato su hteli što pre da osete zanosan miris tog lepog ženskog tela.

Već samo nekoliko trenutaka kasnije Šejn je primetio gde se ti nitkovi nalaze i šta nameravaju da urade sa ženom ras-košnih oblina. Sasvim sigurno je bilo da oni nimalo nisu pokušavali da sakriju svoje tragove. Mislili su da je riba upecana i da tu više nema šta da se razmišlja.

Šejn je primetio neki blesak na suncu. Znači, davo ipak ne miruje.

Bez razmišljanja se munjevito bacio iz sedla i istog trenutka ugledao je vatreni štap.

Olovo prohuja visoko iznad njega, ali bi ga sigurno pogodilo da je ostao u sedlu.

Šejn se prevrnuo nekoliko puta. Krajičkom oka je primetio da njegov mrkov nije pogođen.

U visokoj travi se osećao kao da je slep, ali je uspeo da se seti u kom pravcu se nalazi njegov neprijatelj.

Djavolski pucarož se nije osećao mnogo bolje od Šejna. Bilo je sasvim jasno šta on namerava da uradi sa svojim drugarom tamo dole pored potoka. Ako kod takvih stvari bude nekog svedoka, onda tog čoveka treba odmah skloniti negde pre nego što bude propevao ili samom sebi prosvirati metak kroz čelo.

Posle nekoliko sekundi nitkov se okrenuo. Njegovi živci nisu izdržali dugo.

Pucnji su prasnuli jedan za drugim. Jedna olovna kugla đavolski opasno fuknu pored Šejnove glave.

Za trenutak se sve utišalo.

Šejn se odjednom podigao brzo, a zatim sa sagnuo ponovo. Jedan kratki pogled bio mu je dovoljan da vidi skoro sve.

Čovek koji je pucao sada je stajao ukočeno i gledao u svoj „kolt“ u kome više nije bilo metaka.

Međutim, lupež se brzo povratio od iznenađenja.

Bacio je svoj prazni revolver i pokušao da se domogne teškog „kolta“ svoga drugara. Bio je to jedini izlaz, jer do k njaja gde su se u sedlima nalazile puške, bilo je dosta daleko.

Drugi lupež izgleda nije imao nameru da učestvuje u obračunu. Kao da mu je jako prijala toplina tela lepe žene iznad koje se bio nagnuo.

Njih dvojica su već bili zabili četiri kočica u zemlju i za njih privezali noge lepe žene. Ostalo je još da joj vežu ruke.

Samo na oko dva jarda od mesta gde je devojkaležala žuborio je potok i njegova bistra voda je jurila u daljinu odbijajući se od čvrstih stena.

Čovek koji je pucao na Šejna je odjednom zastao. Vatra iz Šejnovog revolvera zaustavila ga je na pola puta do gvozdurije svoga drugara kojom je nameravao da usmrti tog visokog čoveka koji se tako iznenada pojavio u ovom pustom kraju.

Lupež koji je vezivao ženu se još uvek nije mrdnuo.

— Ustaj! — grmnu Šejn i mahnu revolverom.

Čovek ga još jednom odmeri mračnim pogledom.

— Nemate nikakvu šansu, momče! — viknu Šejn. — Ni ti, ni tvoj drugar. Da li ćete dobiti uže oko vrata ili ću vas sada je upucati, vama se isto piše. Bolje je da ne pokušavate da se izvučete nekakvim jeftinim trikovima. Opominjem vas, momci, čim primetim nešto sumnjivo, povlačim obarač i onda vam je put u pakao osiguran.

Čovek, koji je vezivao ženu, namrštio se još više. To je bio neki vitak momak četvrtastog lica i crnih očiju.

Opasan tip, zaključio Šejn. Opasan, žilav i jak! S njim svakako nema šale!

Mišićavi momak je reagovao munjevito.

Šejn skoro nije ni primetio kada je taj momak skočio i

počeo da trči. Bilo je očigledno da mu je poznato da se pokretan cilj može mnogo teže pogoditi. Uz to, taj nitkov je bio okretan kao mačka.

Šejn ispalio jedan metak iznad njegove glave u znak opomene.

Međutim, to je izgleda delovalo sasvim suprotno.

Vitki čovek stade kao ukopan.

Za trenutak je oklevao, a zatim se kao čigra okrenuo unazad i pucao iz revolvera koji je neverovatno brzo potegao iz futrole na svom pojasu.

Sevnu vatra i plamen suknu prema mestu gde se nalazio visoki jahač.

Šejn se baci u stranu. Od siline zamaha on se otkotrlja do same obale potoka.

Međutim, sada je i on pucao. Ali, kao da je osetio da ga je nešto toplo očešalo po desnom ramenu!

Lupež s revolverom se oprezno povlačio nazad.

A onda, opet iznenađenje. Mišićavi nitkov je odjednom podigao ruke uvis i bacio se u plitku vodu potoka.

Šejn se instinktivno baci u stranu. Jer, primetio je neki čudan odsjaj sa svoje leve strane.

Tek trenutak kasnije je shvatio da je lupež munjevitim pokretom ruke izvadio nož iz čizme i zavitlao ga prema mestu gde se nalazio Šejn.

Visoki čovek je sada pucao ponovo.

Žilavi lupež je bio odbačen nazad. Ispustio je revolver i opružio se koliko je dug.

Šejn se uspravi.

Vratio je revolver natrag u futrolu.

Prišao je ženi koja je ležala na zemlji.

Ona se podigla na laktove.

Šejn je sada primetio da su ti lupeži već bili pocepali svu odeću sa nje i ona se, tako naga kao od majke rođena, nudila Šejnovom pogledu koji nije mogao da odoli, a da ne prevuče rukom preko svoje brade, bez obzira koliko je trenutak bio opasan.

Međutim, žena nije oborila pogled. A, nije ni imala razloga.

Savršeno telo. Oči muškarca bi stvarno bile na velikoj mucu gde da se zaustave.

Okruglo lice uokvireno plavom kosom sa loknicama. Vitko telo, nabrekle čvrste grudi.

Šejn je za trenutak pomislio da sanja! Protrljao je rukom svoje čelo.

Osmehnula se podrugljivo.

— Vi izgleda izigravate mog spasioca, zar ne? — upita ona. — Šta vam je? Da vam krava nije pregrizla jezik, momče? — kikotala se devojka.

Šejn je odmah ocenio da je njen engleski izvanredan. Kao onaj iz najviših krugova!

On se nakašlja.

— U stvari, žena koja se našla u takvom položaju kao što ste vi morala bi biti uplašena i da kida sve što se nalazi oko nje! A vi, ništa!

— Pa zar uvek mora tako jako da se vrišti? — upita ona.
— I, zašto vi tako mislite, mister?

Sejnu je odmah bilo jasno da u glasu te žene ima podsmeha. Nešto tu kao da nije bilo na svom pravom mestu!

— Mislim da sam vas dobro razumeo, madam — odvrati Sejn i podiže obrve. — Samo, možda bi trebalo malo bolje da razmislite šta bi sve moglo da se dogodi vama da ja nisam naišao ovamo? Uostalom, vi stvarno izgleda niste svesni toga šta bi vam ti momci uradili.

— Pretpostavljala sam da će se nešto dogoditi — reče ona i osmehnu se. — Nemojte se naljutiti, ali ja sam razočarana što ste vi naišli ovamo i što tu izigravate nekog heroja koji spašava jednu ženu. Mogu vam čak i priznati da sam ljuta na vas zato što ste baš tog trenutka naišli ovde gde vam nije bilo mesto. Međutim, u životu se često pojave oni koje čovek nikad ne traži. Poželela sam da doživim nešto tako uzbudljivo. Neka me siluju! Pa šta onda! Možda bi to za mene bio doživljaj, mister. Nešto što se retko dogodi nekoj ženi. Bez obzira da li je ona lepotica ili je ružna. Da li me razumete?

Sejn je ćutao.

Da li je moguće da je to čuo svojim ušima?

Ipak, jeste, čuo je i skoro da je bio na ivici ponora. Da toj lepotici prizna da je u pravu!

— Lepo ste to sve rekli, madam — reče on posle dugog razmišljanja. — Verujem vam da bi za vas to bilo neko posebno zadovoljstvo. Ali, to bi vam bilo poslednje zadovoljstvo, madam. Ti nitkovi bi vas posle toga ubili i zakopali bi vas negde tu u blizini potoka. A onda bi oni uhvatili maglu, a vi biste krenuli na onaj daleki put bez povratka. A ja mislim da je prava šteta da jedno tako lepo stvorenje ode prerano sa ovog sveta.

Žena je prestala da se smeška. Izgleda da je tek tada shvatala da se nalazila u životnoj opasnosti. Tu stvarno nije bilo šale.

— A, da li ste vi sigurni u to što pričate? — upita ona.

Sejn odmahnu rukom.

— Malo mučnite glavom, madam — reče on. — U ovoj zemlji se za silovanje stavlja omča oko vrata. Međutim, onaj koji to učini, a želi da spase živu glavu ne preostaje mu ništa drugo nego da silovanu osobu ubije na licu mesta i da se izgubi što pre iz tog kraja. Da li me sada razumete, madam?

Ona steže usne i nabra obrve.

Dugo je razmišljala.

— Izvinite, mister — reče ona najzad. — Ako želite, mogli biste da me oslobodite ovih veza!

Sejn je bio brz. Njegov nož sevnu na suncu i devojka je ubrzo bila slobodna.

— Ja prosto ne znam šta da kažem — reče ona. — U ovom tako surovom predelu prosto je neverovatno da se sretne neki džentlmen. I to onaj pravi. Skoro da ne poverujem da vi niste neko iz nekih drugih krugova društva. Visok, snažan, lep! Uz sve to okretan i vešt na oružju. Vaše gazde su izgleda stvarno pametni kad jednog takvog momka pošalju da nešto sredi.

Uostalom, ja i ne znam da li ste vi oдавde iz Irvina? Ko ste i šta ste?

— Dopada mi se, kako vi razmišljate, madam — odvrati Šejn. — Iskreno ste i ne krijete ništa. Šta da vam kažem? Nisam siguran da ćete mi verovati, ali ja sam ovde samo nekoliko dana. A zovem se Šejn.

— Šejn? — nasmeši se devojka. — Pa vi ste stvarno smešni. — Kažite mi je li to vaše ime ili prezime?

Visoki čovek se osmehnulo.

— Šta da vam kažem, lepotice — odvrati on. — Pa to je i jedno i drugo. Razumete li me? I ime i prezime. Neko drugo objašnjenje nemam. Ja sam jednostavno Šejn. Eto, tu sam pred vama i pokušajte da shvatite da sam ja Šejn. Drugog izbora nemate.

— Pa dobro — reče ona — nije potrebno da toliko objašnjavate ko ste i šta ste. Iskreno rečeno, vidim ko se nalazi ispred mene. Prećano je da vam kažem da mi se dopadate. Međutim, nema nikakvog razloga da vam se predstavim, zar ne? Ja sam Luiza fon Tauber Hoenfels. Ne znam da li to vama nešto znači, ali ja sam ta Luiza.

Ona se okrenula na drugu stranu i počela da prikuplja delove svoje odeće.

Šejn se osmehnulo.

Kakav je to bio raj za oči! To njihanje kukovima! Zbogom pameti, pomisli Šejn. Da li ja to sanjam?

Visoki čovek zviznu prodorno kroz zube.

Njegov mrkov se ubrzo pojavio i dokasao do Šejna.

Uskoro su leševi dvojice razbojnika bili prebačeni preko sedla njihovih konja.

Šejn protrlja rukom čelo. Nije mu nikad bilo prijatno da gleda mrtva tela. Bez obzira da li su to njegovi neprijatelji ili prijatelji.

Još jednom se zagledao u daljinu.

— Biću iskren, madam. Ja sam zaista mislio da ste vi Engleskinja. A sada hoću da vas pitam, iz koje zemlje ste vi došli ovamo?

— Ja sam Nemica, Šejne. Engleski sam učila privatno kod jedne žene koja je diplomirala na Kembridžu, a francuski me podučavao jedan čovek iz Pariza. Eto, šta da vam kažem? Moji roditelji nisuimalo bili škrti da odreše kesu kada je bilo u pitanju obrazovanje njihove kćerke.

Šejn se namršti

— Ne sumnjam u to da ste zaista završili te ugledne škole i to se stvarno i vidi po vama — reče Šejn. — Ali, nešto mi je zaista čudno. Kako to da ste bez ikakve pratnje krenuli u ovaj divlji predeo? Ta vaša šetnja mi je jako sumnjiva, madam!

— Pa nije valjda to zabranjeno! — viknu ona. — Ja sam htela da se prošetam, visoki čoveče!

— Ne razumem vas, devojko — mumlao je Šejn. — Šta ste time hteli da kažete?

— Rekla sam ono što ste čuli — odgovori ona brzo. — Izašla sam da se prošetam. Nemojte postavljati takva pitanja, Šejne. Vi hoćete da ja steknem utisak da ste vi neki naivko

koji se sasvim slučajno raspituje zašto sam tako krenula u šetnju! Dobro mi je poznato da to nije uobičajeno u ovoj zemlji. Vi, Amerikanci, izgleda, zaboravili ste neke kulturne običaje iz Evrope.

— Kultura je jedno, a opasnost je drugo — promrmlja Šejn. — Zbog kulture se ne sme stavljati nečiji život na kocku. Nego, ostavite vi sada takva razmišljanja i vratite se u stvarnost. Pitam vas, da li ćete se u grad vratiti pešice, ili da vas stavim na leđa mog mrkova?

— Iza vas? — upita ona.

— Ne, nego ispred sebe — odgovori Šejn i nasmeja se.

— E, to prihvatam — reče ona veselo. — Hej, Šejne! Jeste li se vi toliko zaboravili da ne vidite da ste ranjeni?

Šejn se namršti. Tek sada kada je Luiza opipala njegovo rame on je osetio bol.

— Nije to ništa — reče on.

— Možda bi ipak bilo bolje da malo bolje pogledamo — reče ona nežno. — Jedan tako jak čovek kao što ste vi sigurno da ne oseća bol. Ali...

— Najpre moramo preneti u grad dvojicu mrtvih bandita — reče Šejn.

— Vi ne cenite nikog i ništa na ovom svetu! — viknu ona. — U mojoj zemlji se niko ne bi usudio da priđe ženi koja nije iz njegovog staleža.

— Kod nas su svi jednaki, Luiza.

— Već počinjem to da shvatam, Šejne.

Pomogao joj je da sedne u sedlo. Za trenutak je osetio ispod svoje ruke njene čvrste kukove. Srce mu je ubrzano kucalo. Skoro da se uplašio samog sebe. Da ne izgubi razum i ne spusti ponovo to divno žensko telo u travu!

Kao da se nalazio na ivici neke duboke provalije. Odluka je bila teška.

Ipak, razum je pobedio. Bilo mu je jasno da ne sme da popusti svom razigranom srcu. Jer, ova žena je glavni ključ za rešenje zagonetke koja se nalazila pred njim.

Međutim, krv ipak nije voda!

Vinuo se u sedlo iza nje.

Dok je rukama hvatao uzde mrkova ponovo je osetio toplinu tog lepog tela.

A zatim su krenuli u grad.

Uz put nisu ništa rekli jedno drugom.

Šejn se osmehnu. Pomislio je kako bi tako rado još više zamrsio tu kovrdžavu kosu.

Stigli su u Irvin.

Sve radnje u gradu su već bile otvorene, glavnom ulicom su prolazila kola, deca su se igrala, a domaćice su žurile na sve strane sa svojim velikim korpama za kupovinu.

Ljudi su se u čudu zgledali kad su primetili visokog jača sa ženom pocepane haljine i dvojicom mrtvih mrkova.

Čudna povorka je stala ispred hotela „Blugras“ prekoputa berbernice.

Šejn je pomogao plavoj ženi da sjaše.

— Hvala vam od sveg srca — reče ona.

Šejn se osmehnu

— To vaše „hvala“ ipak nije ono što sam od vas očekivao — reče Šejn i odmahnu rukom. — Ali i ta reč mi je draga i iznenadila me. Mislio sam da se ispred mene na ledima mrkova nalazi ledeni breg koji niko živi na ovom svetu ne sme da dotakne.

Nije ništa odgovorila.

Na ulazu u hotel se odjednom okrenula i ljutito pogledala Šejna. Ipak, kao da se predomisli. Okrenula se ponovo prema vratima hotela i ubrzo nestala iza njih.

Šejn protrlja rukom čelo.

Pošao je prema svom mrkovu.

Tamo se već bila okupila povećá grupa dece i mladića koji su s puno poštovanja gledali visokog čoveka koji je očigledno bio taj koji je spasio nepoznatu ženu iz velike opasnosti.

Šejn veselo mahnu rukom mladićima.

Zatim se vinuo u sedlo i poterao mrkova.

Šerifov ured nalazio se na kraju ulice.

Šejn sjaha iz sedla. Uputio se u kancelariju čuvara zakona.

Maršal je bio neki dežmekast, snažan čovek od pedesetak godina i Šejn je procenio da je taj čovek verovatno bio penzionisani konjanik armije Sjedinjenih Država koga su premestili na neko lakše mesto

Mek Gaun pokaza rukom Šejnu da uđe u njegovu kancelariju. A zatim se smestio iza svog pisaćeg stola. Uzeo je pero i počeo da škraba po beloј hartiji.

Šejn je strpljivo ispričao šta se dogodilo tamo dole pored potoka. Kada je pomenuo Luizino ime maršal se iscerio.

— Ona će potvrditi moju priču — reče Šejn na kraju.

Tek sada mu je palo na pamet da bi ta žena mogla da poredne sve ono što je on ispričao.

Ipak, nadao se da ona to neće učiniti ako je ne naljuti.

Šejn se i maršalu predstavio kao nekadašnji lovac na bivoie, koji trenutno nema neki određeni posao.

Maršal se namrštio. U njegovom pogledu kao da je bilo nešto što je ličilo na prezrenje.

— Meni se čini da je najbolje da se najpre počisti ispred svoje kuće — promrmlja Šejn kada je već bio ustao. — Video sam svojim očima opustošena sela Indijanaca. Leševi dece, žena i staraca! To su uradili oni koji su pobedili ratnike Indijanaca na bojnóm polju.

Krивonogi šerif se trže. Pogledao je Šejna, ali nije ništa rekao.

Ispred šerifovog ureda pojavio se islednik.

Zajedno sa pomoćnikom šerifa on je skinuo dva mrtva tela sa konja.

Zagledao ih je dobro, a zatim su tela bandita stavili na kola islednika.

Šejn dodirnu ivicu svoga šešira desnom rukom.

Zatim se vinuo u sedlo mrkova.

Učinilo mu se da taj krivonogi Mek Gaun ipak ne veruje

da je Šejn bivši lovac na bivo! Međutim, to sada nije bilo tako važno.

Sasvim je sigurno da nekadašnjeg lovca na bivo! možete isto toliko prezirati kao i jahača koji je otpušten iz konjice!

III

Južnjaci su oduvek bili veseo narod. To u Kentakiju nije moglo toliko da se primeti kao malo dalje u Luizijani ili u Floridi.

Međutim, i u oblasti Blugras bilo je veselja, muzike i igre. Šejn je odmah osetio da Irvin u tom pogledu stvarno nije neka zabačena oblast.

U to se uverio i kad je otvorio vrata „VODVILJ HAUSA“.

Zastao je zbunjeno. Pa taj salun je imao pozornicu kakvu bi poželeli mnogo već gradovi.

Muzika je svirala, a unutra skoro da nije moglo da se uđe.

Slobodnih mesta za stolovima više nije bilo.

Lampe sa okvirimo od crvene svile bacale su prigušeno svetlo unaokolo. Prema tavanu su se dizali čitavi oblaci dima od cigareta.

Pored šanka u levom uglu pozornice ljudi su se poredali i čekali početak predstave. A i sa obe strane prolaza nigde nije bilo slobodne stolice.

Muzikanata je bilo pet. Upravo su svirali pesmu „Kamberland gep“.

Tamnoplava zavesa od somota na pozornici bila je zatvorena.

Ljudi su stalno gledali kada će se ona otvoriti da bi predstava mogla da počne.

Šejn se između stolova progura do šanka.

Bio je iznenađen. Ta lica nije primetio preko dana u gradu.

Veliki broj konja za jahanje i mnogobrojne zaprege ispred „VODVILJ HAUSA“ sasvim jasno su ukazivali na to da je većina gostiju došla iz okoline grada. Uglavnom su to bili radnici na rančevima i farmama koji su želeli da dožive neko veliko zadovoljstvo za svoj novac koji su teškom mukom zaradili.

Salun je izgleda bio rešen da ispuni sve tačke programa koje su bile ispisane drečecim bojama na reklamnim tablama.

Šejn je imao sreće. Jedan čovek za šankom je ustao i on je seo. Naručio je odmah pivo.

Bokal sa okrepljujućom tečnošću je odmah stigao.

Bilo je mnogo šankista i još više konobara. Jedva su uspevali da posluže žedne goste.

Šejt je zapalio cigaretu i pogledao prema pozornici. Pošto je skoro za čitavu glavu bio viši od onih koji su se nalazili oko njega, nije mu nimalo bilo teško da vidi šta se u salunu dešava.

Muzika je prestala da svira.

Tek sada se moglo čuti koliko ljudi galame. Zujalo je kao u košnici.

— Kad to vidim u meni uzavri krv! — vikao je neki čovek pored Šejna. Bio je koščat i nervozno stiskao svoju čašu piva.

Iza malog podijuma za muziku, na drugoj strani pozornice, nalazila se ograda od drveta ukrašena vencima i trakama. Napred je stajala sofa, a na njoj je neko sedeo.

— Ako je taj, ugursuz neki pošten čovek, onda ga ne treba grditi — reče čovek koji je sedeo pored koščatog momka.

— Imamo retku priliku da vidimo te glumce iz inostranstva — reče koščati čovek i isceri se. — Međutim, ako se ponašaju kao veliki Mek, onda je bolje da su ostali tamo odakle su i došli.

Šejn se isceri. Taj nacionalni junak Amerikanaca je poznat čak i u ovim zabačenim krajevima Kentakija.

Šejn dodirnu rukom čoveka koji se nalazio s njegove desne strane.

— Možeš li mi kazati ko je taj nitkov koji je zauzeo pet mesta za sebe? — upita on.

Dvojica pored Šejna podigoše obrve. Odmah se videlo da su bili ljuti.

— Taj majmun sebe naziva princom — promrmlja mršavi čovek. — Došao je ovamo iz Evrope i kažu da je onamo preko neka velika zverka. Izgleda da ima jako mnogo novca, jer ga razbacuje na sve strane.

— Pričekaj malo, stranče! — kikotao se čovek okruglog lica koji je sedeo pored koščatog momka. — Kada budu naišle devojke videćeš kako se naš otmeni princ topi od miline!

— I ti misliš da to nije lepo! — viknu njegov drugar.

— Smiri se, čoveče! — reče drugi tiho. — Ne govori tako glasno. Taj prokleti telohranitelj princa Vilhelma stalno se muva po sali i motri na svaki pokret muškaraca koji bi mogli da ugroze princa ili da ga ogovaraju.

Osvrnuli su se na sve strane.

Sada je Šejn imao priliku da osmotri plemića.

Nema sumnje da je privremena loža bila napravljena za njega i on je prekrštenih nogu sedeo na sofa. Bio je to vitak mladić u tamnoplavom odelu koje mu je lepo stajalo.

Princ Vilhelm je imao crnu kovrdžavu kosu namazanu briljantinom. Njegovi brkovi su bili brižljivo uvijeni. Iza ograde se nisu videle noge, ali je Šejn pretpostavljao da se na njegovim nogama nalaze crne lakovane cipele.

— Eno ga! — reče čovek koji je sedeo pored Šejna. — To je čuvar tog majmuna.

— Gde? — upita čovek sa crvenim licem.

— Tamo preko na drugoj strani šanka. Ali, nemoj gledati tako upadljivo, čoveče! Primetiće da razgovaramo o njemu.

Šejn pogleda u naznačenom pravcu.

Izgleda da su se ljudi bojali tog prinčevog telohranitelja. Verovatno je bio u pitanju novac. Ko ima dovoljno para taj može da dozvoli sebi luksuz da uzme najboljeg telohranitelja,

najbržeg revolveraša i bezobzirnog ubicu. Tako su mislili ljudi iz Irvina i izgleda da nisu bili daleko od istine.

Telohranitelj je sedeo pored bara. Od ostalih muškaraca on se razlikovao donekle samo po svom izgledu.

Odmah se moglo primetiti da liči na princa Vilhelma.

Bio je to visok, mršav momak sa licem bez brade i kukastim orlovskim nosom. Izgledao je tako kao da će ga prvi jači udar vetra srušiti. Na sebi je imao otmeno tamnoplavo odelo sa crvenim karamfilom na reveru sakoa.

Izgleda da je taj mršavi momak imao osećaj da nasluti kad ga neko ogovara. Jer, odjednom se okrenuo u pravcu gde se nalazio Šejn.

Za trenutak su pogledali jedan drugog. Telohranitelj princa je uporno gledao u Šejna.

Prošlo je dosta vremena dok mršavi čovek nije spustio pogled i ispio viski iz svoje čaše.

Jedan od članova orkestra je uzeo trubu i uz pratnju doboša odjeknuo je prodorni zvuk žutog instrumenta.

Odjednom je nastala tišina. Svi su se okrenuli prema pozornici.

Šejn otpi gutljaj piva i zapali cigaretu.

Zavesa se pomeri u stranu i pred radoznalim ljudima ukazala se odjednom neobično lepa slika prirode. Reka obasjana zracima jutarnjeg sunca! Kulise su stvarno bile dobre, a svetlost lampi bila je tako podešena da se skoro moglo poverovati da se ispred gledalaca nalazi deo prirode.

Na pozornici se pojavio neki mladi crnac u sjajnom odelu. On je napravio salto i raširio plakat na kome je pisalo:

GLUMCI IZ NJU ORLEANSA

i

PLESAČICE IZ VODVILJA.

Znači u tom grmu leži zec! Putujuća grupa glumaca iz pristaništa na jugu Luizijane i domaće prijateljice noći!

Vesela predstava. Ljudi iz okoline Irvina su pohrlili u grad da vide šta će se dogoditi na pozornici.

Na programu je prvo bila neka jednočinka. Ljubavna drama koja se dešavala negde na obalama Misisipija. Zatim se pojavilo petnaest devojaka koje su igrale kan-kan, a posle toga su glumci zveli predstavu u kojoj je glavnu ulogu igralo jedno dete.

Predstava se izgleda dopala ljudima, jer su dugo aplaudirali.

Na programu su bili i mađioničarski trikovi, pesme i razne dosetke. Pre svake tačke pojavljivala se na pozornici devojka koja se smeškala i mahala rukom gledaocima.

Predstava se bližila kraju.

Šejn je primetio kako princ dodaje konobaru neki komadić hartije i novčanicu.

Devojke se umešale među goste. Birale su većinom one stolove gde su sedeli ctmeniji muškarci sa debelim novčanikom.

Šejn je ostao za šankom gde je sada bilo mnogo manje

muškaraca. On je sebi poručio još jedno pivo i pažljivo motrio šta se dešava u loži princa.

Zavese na pozornici su sada bile navučene. Muzika je tiho svirala.

Dva čoveka, koja su sedela pored Šejna, dodirnuše rukama šešire i uputiše se prema vratima. Izgleda da nisu tako lako želeli da potroše svoj novac koji su zaradili teškim radom.

Princ je poručio da u ložu dođu tri devojke. Jedna je bila plavuša, druga crnka, a treća je imala kestenjastu kosu. Njih sve tri priroda je obdарила raskošnim oblinama, a njihove haljine su jedva uspevale da sakriju ono što se iza njih nalazi.

Tri devojke su cikale, smejale se i nešto šaputale princu na uho.

Boce šampanjca su se otvarale jedna za drugom. Vlasnik saluna je to skupoceno piće verovatno poručio samo zbog princa.

Iz lože se širio miris najbolje cigarete iz Braziliје i golicao noseve ostalih gostiju, koji su pušili jeftin duvan iz Virdžinije.

Jedna od igračica je prišla Šejnu. Osmehnula mu se zavodnički i uhvatila ga pod ruku.

Visoki čovek je pčtvrдно klimnuo glavom.

Seli su za jedan sto koji je Šejn odabrao. On je odatle mogao još bolje da posmatra ložu princa Vilhelma.

Mala, crvenokosa lutkica se zvala Seli. Neprestano je pričala i Šejnu se pružila prilika da za to vreme gleda šta se događa u loži gde se nalazio princ.

Šejn je poručio „Kentaki burbon“ za sebe i devojku, a ubrzo kada su ispraznili čaše još po jedan.

Seli sada nije bila tako živahna kao ranije. Uхватила je visokog čoveka pod ruku i osmehnula se.

Galama u loži je bila sve veća. Princ Vilhelm izgleda da je želeo da prikaže ostalim ljudima u sali šta sve on može da uradi svojim novcem.

Šejnu je sada bilo jasno zašto su dvojica momaka koji su sedeli za šankom pored njega otišli namrštena lica.

Ponoć kao da je već davno bila prošla kada se u loži dogodilo još nešto!

Šejn se trudio da pokaže kako ga ništa ne interesuje šta se tamo gore dešava. On je nežno privukao sebi Seli koja je već bila počela da drema.

A onda, nešto novo!

U salunu punom dima pojavio se neki mračan tip u odelu za jahanje. Ušao je kroz zadnji ulaz zgrade. Uputio se prema loži gde se nalazio princ.

Jedna lampa ga je dobro osvetlila i Šejn je imao priliku da ga bolje zagleda.

Bio je to visok čovek tamnoplave kose sa bujnom bradom. Imao je uske kukove i ličio je na balvan.

Čim se taj bradonja pojavio na vratima lože Vilhelm je odmah naredio devojkaма da izađu napolje.

One su se namrštile, ali nisu ništa rekle. Verovatno su pomislile na to da će im se pružiti neka povoljnija prilika da osvoje srce bogatog princa.

Dok je čovek mogao da udari dlanom o dlan, one su već našle mesta za stolovima u sali. Muškarci su se otimali da ih prihvate, jer u to vreme Irvin se nije nimalo razlikovao od ostalih gradova Zapada. Bilo je malo žena, a mnogo muškaraca.

Niko nije obratio pažnju na bradatog čoveka koji je ušao u ložu. Znači, ljudima on nije bio nepoznat!

Princ Vilhelm je nešto vatreno raspravljao sa bradonjom. U očima tog plemića kao da su sevnule munje. Njegovo lice je postalo mračno.

Odjednom se Vilhelm trgao i ustao. Bradonja otvori vrata i propusti ga napred. Princ pokaza rukom prema šanku.

Šejn se neprimetno okrete na tu stranu.

Mršavi momak sa orlovskim nosom je ispio svoju čašu viskija i skočio sa stolice za šankom. Krenuo je za princom i bradatim čovekom prema izlazu.

Šejn se odvoji od crvenokose devojke. Stavio joj je jednu novčanicu u podvezicu.

Ona se nije bunila kada je visoki čovek ustao. Međutim, kao da joj je bilo žao što nije uspela da osvoji srce tog momka koji joj se dopao.

Na pločniku ispred nastrešnice „VODVILJ HAUSA“ Šejn je zastao i osvrnuo se na sve strane. Nije se bojao toga da će nekom pasti u oči kako prati princa. Bilo je još ljudi ispred saluna koji su se još uvek kolebali da li da potroše i ono malo novca što im je ostalo ili da krenu kući.

Princ Vilhelm i njegova dva pratioca krenuli su prema hotelu „BLUGRAS“. Međutim, nisu ušli na glavni ulaz nego su prišli zgradi kroz jednu sporednu ulicu.

Šejn je malo sačekao, a onda krenuo za njima.

Nije imao nameru da se šunja za tom trojicom i zato je ušao u hotel kroz glavni ulaz.

Portir na recepciji umorno podiže pogled i odmeri visokog čoveka od glave do pete.

— Imate li neku slobodnu sobu? — upita Šejn i osmehnu se kiselu. — Ili je bolje da vas pitam da li ovde može da se prenoći?

Izvadio je novčanicu od deset dolara i stavio je na sto.

Portir je munjevito sklonio novčanicu sa stola. Šejnu se učinilo kao da je to bio neki mađioničarski trik! Prosto da čovek ne poveruje svojim očima da je tako nešto moguće!

— Zavisi od toga koliko možete da platite — reče portir ljutito.

— Sigurno ne bih mogao da se merim sa vašim čuvenim gostom, zar ne? — upita Šejn.

— Mislite na princa Vilhelma, ser?

— Da, na njega, mister — reče Šejn tiho. — Mislio sam da je on neki veseo čovek koji će dovesti one devojke ovamo i da će tu biti veselo.

Šejn izvadi i drugu papirnu novčanicu iz džepa. Stavio je na sto.

I ona je nestala kao da je zemlja progutala. Šejn nije

uspeo ni da trepne, a papira više nije bilo! Prosto nije mogao da veruje svojim očima!

— Ako sam vas dobro razumeo — reče portir i isceri se — vi želite neku sobu na spratu gde stanuje princ i da malo bliže zagledate te devojke koje tako zanosno njišu kukovima?

Šejn ga potapša po ramenu.

— Prijatelju! — reče on. — Pa vi ste me pročitali kao otvorenu knjigu. Mislim da nije potrebno da vam dalje objašnjavam šta želim.

Samo minut kasnije Šejn je krenuo na prvi sprat. U njegovoj ruci nalazio se ključ od sobe.

Debeli tepisi na stepenicama i u hodnicima prigušivali su odjek koraka. Šejnu je bilo lako da neprimetno dođe do soba gde su se nalazili princ i njegova pratnja.

Telohranitelj princa Vilhelma zvao se Džerom fon Hagen. Dakle, i on je premić!

Šejn je lako saznao sve o toj bandi nitkova koji su se krili pod lažnim imenima. A, možda imena i nisu bila izmišljena?

Princ Vilhelm bio je iznajmio skoro sve sobe u hodniku desno. Tu su bili njegovi pratioci, sestra i ostali ljudi koji su mu pomagali.

Šejnova soba se nalazila negde tu na drugoj strani. Pokušao je da se nekako ušunja unutra.

Međutim, nije uspeo.

Negde tamo s druge strane zaškripela su neka vrata i u hodnik su prodrli zraci svetlosti.

Šejn je pokušao da gurne ključ u bravu.

Neko je prekinuo mlaz svetlosti. Da li je to moguće? Ona? Luiza!

Šejn se iscerio. Njen izraz lica nije mogao da raspozna.

Pušila je.

— Da li je to neka promena mesta prenoćišta? — upita ona podrugljivo. — Ili postoji neki drugi razlog za to da se vi ovde šunjate u kasne noćne sate?

Šejn protrlja rukom čelo.

— Biću iskren, Luiza — reče on. — Hteo sam da budem tu negde blizu vas.

— Tako, znači? — upita ona i osmehnu se. — I, vi ste, znači, zato krenuli za mojim bratom i njegovim pratiocima? Tražili ste put do mene?

Šejn je shvatio da je ona sve videla sa prozora svoje sobe. Sada mu je bilo jasno da mora preći u napad ako ne misli da napravi još veću zbrku!

Odlučio se brzo.

Vratio je ključ u svoju jaknu i prešao na drugu stranu.

— Zar vi uvek tako kasno idete na spavanje? — upita on. — Mislio sam da ću moći da se uvučem u vašu sobu i da vas iznenadim dok spavate!

— Onda bi to bila nekakva naknada za ono silovanje koje mi je bilo namenjeno, zar ne? — upita ona i osmehnu se ponovo. — Nemate nikakvu šansu, Šejne. Ja spavam jako dugo. I to posle podne. Jer, noću je provod, zar ne?

Šejn je gledao.

Imala je na sebi kućnu haljinu od crvene svile. Kakve su se obline ocrtavale iza te meke tkanine?

Visokom čoveku je odmah bilo jasno da ispod haljine nema drugih delova odeće. Ništa. Samo ono što se srcu nudi!

Šejnovu čelo se oznojilo.

— Pa, ima li uvek razloga da se noću slavi? — upita on promuklim glasom.

— Ima — odgovori devojka tiho.

— I noćas?

Luiza mu se primakla još bliže. Osetio je njen dah. Sada su njene grudi dodirnule kožu njegove jakne.

— Ipak ću morati da ti se izvinim i da ti zahvalim za ono što si uradio za mene — reče Luiza tihim glasom. — Ti si bio u pravu, a s moje strane zaista nije bilo lepo što sam bila tako hladna prema tebi.

Šejn je svojim sraznim šakama obuhvatio njene mišice.

Luiza je uzdahnula. On je osetio kako ona drhti.

Zatvorio je cizmom vrata i već sledećeg trenutka su se našli u njenom sobi.

— Kaži već jednom to tvoje hvala, pa da razgovaramo o nečem lepšem, Luiza.

— Nisam sigurna da li je dovoljno samo to što ću ti reći hvala — odvrati lepa žena.

Već sledećeg trenutka Šejnu je bilo jasno kako ona želi da mu se zahvali zato što je spasao od tih razbojnika koji bi je posle svega ubili i zatrpali njeno telo iza nekog grma.

Osmehnula se i svojim rukama povukla revere njegove jakne u stranu. Zatim je naslonila svoje vitko telo na njegove grudi i još jednom uzdahnula.

Šejn je samo za trenutak pogledao sobu.

Tu je bio hladnjak za šampanjac, a na stolu pored širokog kreveta nalazile su se boce i čaše! Da li je ta žena očekivala da će se on pojaviti?

Ipak, nije mu bilo stalo do toga da nađe odgovor na to pitanje. Toplo zensko telo kao da mu više nije dalo da razmišlja o nečem drugom.

Poljubio je.

Bez mnogo ustručavanja počela je da skida Šejnovu odeću. Disala je ubrzano.

Za to vreme Šejn je polako svlačio svilenu haljinu sa njenog tela.

Ukazaše se obline kakve visoki čovek ni u snu nije mogao da zamisli.

Za trenutak su stajali jedno prema drugom bez reči.

— Pobogu! — prošaputa Luiza i uzdahnu.

Nagnula se prema Šejnu i zagrlila ga.

Visoki čovek oseti njene čvrste grudi. Ali, samo za trenutak. Jer, ona se već sledećeg trenutka bacila unazad na krevet i povukla Šejna za sobom.

Uskoro mu se obavila oko vrata i počela da ga ljubi.

Kakva vatra u tom divnom telu! Šejn prosto nije mogao da veruje da je sve to stvarnost.

Kriknula je kada su se njihova tela spojila. Na kraju je uzdahnula i počela tiho da jeca.

Opružili su se na krevetu jedno pored drugog.

Prošlo je dosta vremena dok nije uspela nešto da kaže.

— Da li je to moguće? — šaputala je ona. — Kako sam mogla da živim dosad bez jednog takvog čoveka kao što si ti, Šejne?

Milovala je svojim nežnim prstima njegovo mišićavo telo.

Ubrzo se setila šampanjca. Podigla se i nasula dve čaše.

Šejn je zapalio cigarete

Zatim je hladna okrepljujuća tečnost potekla niz njihova grla.

Nije prošlo mnogo vremena, a Luiza je ponovo poželela da se Šejnovo telo nađe preko njenog.

I, visoki čovek nije dugo čekao da ga ona pozove. Privukao je sebi i ona ga je ponovo obavila oko struka svojim nežnim rukama. Trajalo je dugo.

Napolju je još uvek bio mrak. Luiza se najzad opružila na krevetu i zatvorila oči.

IV

Šejn je malo pričekao, a zatim je neprimetno napustio sobu.

U hodniku je još uvek gorelo noćno svetlo. Oprezno je sišao niz stepenice. Portir je bio naslonio glavu na naslon i hrkao. Kao da je taj čovek imao u sebi neki mehanizam za buđenje, jer kada mu je Šejn prišao on se odjednom trgao i pogledao u visokog čoveka ispred sebe. Iscerio se kada je prepoznao Šejna?

— Pa, ser? Već putujete?

— Noć je protekla drukčije nego što sam ja zamišljao — odgovori Šejn. — Izgleda da sam suviše očekivao. Da li dobri Vilhelm priređuje te zabave sa ženama? Ja nisam dobio ni mrvicu.

Šejn je izvadio jednu papirnu novčanicu i stavio je na naslon. Opet je morao da zine od čuda kad je primetio kakvom je brzinom nestao novac.

— Onda ste se vi sigurno bogovski zabavljali, ser — reče čovek iza naslona i namignu. — Tu postoji jedna žena za koju kažu da je sestra princa, zar ne?

Šejnov pogled ga je opomenuo da ne sme biti zajedljiv.

— Vilhelm je imao posetu! — reče on. — Šta bi to moglo da znači?

— Ako mislite na čoveka sa bradom, ser, mogu vam reći da je on već davno ctišao. Samo pola sata posle vašeg dolaska on je ispario. Posle toga je princ naredio i svom telohranitelju da ode i kratko vreme posle toga stigle su devojke. Mora da je to bio neki privatan prijem, jer mister fon Hagen se više nije vraćao.

Šejn je klimnuo glavom portiru i izašao iz hotela.

Bilo je prilično zahladilo. Zvezde su treperile na plavom noćnom nebu Kentakija. Neće proći dugo vremena, a na istoku će jutarnje rumenilo najaviti dolazak novog dana.

Glavna ulica je bila pusta. Vladao je potpuni mir. Svetlo je gorelo još samo u „VODVILJ HAUSU“ i jedino iz te zgrade su se čuli ljudski glasovi.

Nije bilo ni muzike. Orkestar je izgleda već odavno bio spakovao svoje instrumente.

Napolju, ispred zgrade smanjio se i broj konja i kočija. Mali broj ljudi je mogao da dozvoli sebi taj luksuz da noć provede sa nekom od devojaka iz saluna. Znali su dobro da bi to poprilično olakšalo njihove novčanike, a osim toga, kod kuće su ih budno očekivale njihove supruge.

Šejn je poželeo da popije jedno hladno pivo. Grlo mu je bilo suvo kao obruč. Možda je najviše tome doprinela vatra iz tela lepe Luize! Šejn se osmehnuo kad je pomislio na Luizu. Nema sumnje, to je bila noć koju će dugo nositi u svom sreću.

Otvorio je salunska vrata i prišao šanku. Osvrnuo se unatokolo. Za nekim stolovima su još uvek sedeli ljudi i pili pivo ili viski.

Šejn je zagledao malo bolje. Zaista, oči ga nisu varale. To je on. Džerom fon Hagen. Sedeo je na onoj istoj stolici kao i sinoć. Držao se uspravno. Kao da je progutao kolac. Pri tom se povremeno klatio levo i desno kao da neki povetarac duva čas sa jedne čas sa druge strane. Međutim, telohranitelj princa bio je vrlo siguran kada je prinosisio čašu svojim ustima. Cim bi ispio, šankista bi ponovo sipao. Bio je to najbolji „KENTAKI BURBON“, kako je Šejn zaključio po etiketi.

Šejn je odabrao jedno mesto blizu Hagen. Delila ih je samo jedna barska stolica.

Mršavi čovek je primetio Šejna tek pošto je on sebi naručio pivo i zapalio cigaretu. Hagen je pažljivo zagledao visokog čoveka.

— Vi ste već bili sinoć ovde?! — reče Hagen na engleskom jeziku koji je zvučao dosta tvrdo.

Šejn je ocenio da je taj čovek kukastog nosa te večeri i noći popio bar bocu i po viskija. Kad se to uzme u obzir, onda se Hagen dobro držao. Većina muškaraca bi posle naličavanja u sebe tolike količine tečnosti već odavno hrcala pod stolom. Mora da je Džerom fon Hagen već godinama gutao poveću količinu alkohola i da mu je praznjenje čaša prešlo u naviku.

— Dobro ste primetili — reče Šejn i podiže svoje pivo prema njemu. — Bio sam ovde dok je bila ona velika gužva. Bila je to velika predstava, mister...

— Fon Hagen — dopuni ga mršavi čovek. — Džerom fon Hagen. Moji prijatelji zovu me Džerom, ali sa francuskim naglaskom, ne sa engleskim. Pričali su mi da se ovde ljudi oslovljavaju imenima čak i kad nisu toliko prisni.

— To je tačno — reče Šejn i pruži mu svoju ruku. — Ja sam Šejn. I, tako me zovu i moji prijatelji i neprijatelji.

Hagen je prihvatio njegovu ruku. Počeo je da se smeje.

Njegov glas je ličio na škripanje zardalih vrata. Međutim, brzo se smirio i otpo dobar gutljaj.

— Izgleda da ste vi jedan od onih momaka koji ne vole dugačka imena, zar ne? Primetio sam da to nije retkost ovde u Severnoj Americi.

— Tako je — potvrdi Šejn i klimnu glavom. — Da li se vama dopada ovde kod nas?

Džerom raširi ruke.

— To je zemlja velikog prostranstva i ogromnih mogućnosti! — reče on kao da recituje neku pesmu. — U početku mi je nedostajala Evropa, ali kasnije sam se navikao. Najgora stvar je to što su zalihe francuskog konjaka sve manje. I, princ bira za svoja istraživanja baš one oblasti gde se uvozi ta lepa tečnost.

Šejn se teško savlađivao da bude ozbiljan i da se ne nasmeje.

— Ali, meni se čini da i „KENTAKI BURBON“ nije loš, zar ne, mister? — upita on.

Džerom je gledao u svoju čašu.

— Dobar proizvođač za jednu tako mladu zemlju — mrmljao je on. — Međutim, nedostaje otmenost konjaka, tradicija i vekovno iskustvo u proizvodnji tog pića.

— Da li vam je teško što ste se odrekli života u Evropi? Džerom uzdahnu.

— Ja sam verni pratilac princa. Dužan sam da ga čuvam sve do svoje smrti, znate li to? I, nikada ga neću napustiti.

— O Vilhelmu se čuju mnoge stvari. Ali, čime se on stvarno bavi?

Džerom razvuče lice i namršti se.

— Nepriročno je zvati ga samo Vilhelm — nakašlja se on. Ispraznio je svoju čašu i gurnuo je prema šankisti koji je odmah napunio. — Ne može se jednom rečenicom opisati kakav je važan zadatak postavio sebi princ Vilhelm. Zadatak za koji će mu biti zahvalne buduće generacije kad ga bude izvršio.

Šejn je morao da se divi tom čoveku koji je govorio jasno i uspevao da izgovori tako teške rečenice, i to na njemu stranom jeziku. Mora da je i to godinama vežbao. Noćni razgovori u visokom društvu svakako su ga naterali da dobro upamti šta treba da kaže kako bi se održao u tom društvu.

— Zvuči interesantno — promrmlja Šejn. — Da li on želi da dokaže Amerikancima kako je francuski konjak bolji i od najfinijeg „BURBON“?

Džerom se osmehnu.

— Vi ste neki saljivdžija, Šejne. Međutim, sasvim je prirodno da je za vas i vaše zemljake teško da razumete kakav je način mišljenja u Evropi, a naročito u Nemačkoj. Kod nas su ljudi željni da saznaju sve o svetu, o nepoznatom svetu. A daleki delovi Severne Amerike su nam nepoznati. Razumete li? Vesti iz ovog dela Sjedinjenih Država su oskudne.

Šejn klimnu glavom.

— Znači, onda Vilhelm ima nameru da vašim ljudima kaže kako je ovde, zar ne?

— Moglo bi se reći tako. Njegov uzor je princ fon Vid,

koji je u prvoj polovini ovog veka objavio uzbudljiv opis sa svog putovanja kroz Severnu Ameriku. Princ Vilhelm želi sada da nastavi tamo gde je on završio i da opiše promene koje su nastale posle toga. U pitanju su otprilike dve generacije. Ja lično imam zadatak da čuvam pismene zapise princa. On sam pravi crteže mesta koja smatra značajnim za njegova istraživanja.

— A zašto ne uzme nekog fotografa? Tih momaka ima jako mnogo na Zapadu i oni prave jako dobre slike.

Džerom odmahnu glavom.

— To nije ono što želi princ Vilhelm. Njegovo delo mora imati veliku umetničku vrednost. To se odnosi i na tekstove i na crteže. U nemačkim bibliotekama te njegove knjige o Severnoj Americi biće nekada prava retkost velike književne vrednosti. On misli na ograničeno izdanje samo za odabrane krugove društva.

— Nemačka zemlja pesnika i mislilaca — mrmljao je Šejn.

— Tamo se takva dela cene mnogo više nego u ovoj našoj divljini.

Džerom oduševljeno podiže obrve.

— Pa vi ste izvanredno obavešteni o mom zavičaju!

— To nije tako teško — odvrati Šejn i sleže ramenima.

— Otprilike svaki drugi doseljenik dolazi iz Nemačke. U nekim predelima ima čitavih nemačkih naselja. Jeste li bili tamo dole u Teksasu?

— Nisam, ali to je u planu naših putovanja.

— Dok tamo stignete doživete mnoga iznenađenja.

— Mislim da ste tu u pravu — reče Džerom i ponovo isprazni svoju čašu. — A ako se sme pitati, čime vi zarađujete sredstva za život?

— Zasada živim od ušteđevine. Bio sam lovac na bivole tamo gore na severozapadu. Sada više nema bivola i morao sam da krenem da nađem neki novi posao. Dosad nisam imao uspeha.

— Interesantno! — uzviknu Džerom i podiže svoju čašu.

— Kada to budem ispričao princu Vilhelmu on će zatražiti da razgovara sa vama. Imate li nešto protiv toga?

Šejn podiže ramena.

— Zašto bih imao protiv? Nemam nikakvih tajni. Ne mogu da zamislim da lov na bivole može biti toliko interesantan.

— U Nemačkoj nema bivola — promrmlja Džerom.

Daље su razgovarali o beznačajnim stvarima. Šejn se malo zamislio o tome da li je istina ono što je fon Hagen tvrdio da je njegova dužnost da celog života služi princu?

Vilhelm i njegova pratnja ni u snu nisu mogli da sanjaju da Šejn mnogo više zna o njima!

Džerom fon Hagen je zaista bio dužan princu. Prema obaveštenjima koje je dobio od Sedme brigade fon Hagen je imao trideset i četiri godine i bio je velika pijanica. Prema njegovom izgledu moglo bi se zaključiti da on ima pedeset godina.

Roditelji Džeromina fon Hagen imali su nekada veliki posjed u Nemačkoj i bili su ugledna porodica među plemićima u toj zemlji. Međutim, oni su napravili jednu veliku grešku. Prepi-

sali su celo imanje svom sinu jedincu i otišli da žive u starom delu poseda. Nije prošlo mnogo godina, a Džerom je proćerdao celo imanje koje je nasledio. Njegovim roditeljima nije preostalo ništa drugo nego da žive od milostinje svojih daljih rođaka.

Sad Džerom je ostao bez prebijene pare u džepu i obratio se svom najboljem drugaru koji je učestvovao zajedno s njim u lumpovanju i trošenju novca. Bio je to princ Vilhelm koji je uvažavao Džeroma kao zabavljača pri mnogim svečanostima i koji je mogao dosta da popije, a da se ne opije. Takvih prijemama bilo je mnogo u kući Tauber Hoenfelsovih. Osim toga, Džerom je bio jako obrazovan čovek i kada je bio trezan pisao je pesme.

Princ Vilhelm je bio kicoš. Mogao je imati oko dvadeset i pet godina i ponašao se nadmeno, jer je znao da novcem može potplatiti svakoga. Zato se toliko i šepurio ovde u Sjedinjenim Državama.

Sedma brigada je saznala da je Vilhelm jedan deo novca u gotovom preneo na konto jedne Njujorške banke. Na taj način je uvek mogao da uzme novca koliko želi.

Međutim, bilo je jasno da Vilhelmu novac nije bio potreban samo za provode. On je, izgleda, već dosta bio naučio kako treba da se provuče kroz rupe u zakonu. Ko je dovoljno vešt i ima na raspolaganju kapital taj je mogao da zgrne veliku gomilu novca između Čikaga i Nju Orleansa, Njujorka i San Franciska.

Kao kakav iskusni poslovní čovek Vilhelm je osetio da se tu može dobro zaraditi. Jer, na jugu zemlje su se pre izvesnog vremena događale izvesne stvari koje su zadavale glavobolju i vlastima u Vašingtonu i armiji.

Nekolicini tvrdoglavih ljudi je palo na pamet da pokušaju da povrate stanje iz vremena pre građanskog rata. Raširili su zastavu Konfederacije i u nekim južnim državama izlazili na ulice, galamili i pozivali narod na pobunu.

Te njihove psovke i grdnje nisu bile baš bezazlene. Jer, ti nitkovi se nisu zadržali samo na rečima, već su se latili i konkretnog oružja u borbi protiv vlasti Sjedinjenih Država.

Jedan od onih koji je umeo da iskoristi to mutno vreme bio je princ Vilhelm. On je tajno organizovao slanje oružja, municije i opreme pobunjenicima za koje se govorilo da imaju i neki skriveni logor za obuku pobunjenika.

Princ je radio sve jako vešto i đavolski prepredeno. Međutim, nije mogao da sakrije sve. Kroz gusto sito je ipak nešto procurilo i Sedma brigada je dobila zadatak da spreči dalje političke komplikacije.

Čovek koji je dobio zadatak da to praktično sprovede u delo bio je Šejn. Trebalo je da otkrije čime se to princ Vilhelm bavi i da pronađe logor gde se obučavaju pobunjenici. Da li je to neki skriveni kutak u brdima Kentakija?

Kada je Džerom fon Hagen izašao iz „VODVILJ HAUSA“ zora je već najavljivala dolazak novog dana. Bez obzira na to što je popio veliku količinu viskija on je išao pravo. Kao da mu alkohol nije mogao ništa! Prethodno se dogovorio sa Šej-

nom da se visoki čovek popodne sretne sa princom i da mu ispriča kako je to on lovio bivoie.

Sejrn se okrenuo na drugu stranu. Ima bar još dva sata da se opnuži u svojoj sobi u zgradi za prenočište u gradu. U hotelu „BLUGRAS“ ga Luiza sigurno čeka i motri kada će se on vratiti. Osmehnuo se kada je pomislio na to. Međutim, treba nešto i da se radi!

Za trenutak se kolebao, zatim krenuo da malo predahne.

V

Oblaci su se gomilali iznad uskog planinskog prevoja. Ste ne su jedva mogle da se raspoznaju, jer je magla bila đavol-ski jako gusta.

— Komandujte da se stane — predloži poručnik Lingard koji je sa narednikom Ficgibonsom jahao ispred eskadrona na čelu kolone vozila

Narednik je odahnuo. Gledao je mladog, vitkog poručnika.

— Stoj! — viknu on i podiže svoju desnu ruku.

Komanda se prencsila brzo i uskoro su teška teretna kola stala.

— Drago mi je što ste odlučili da stanemo zbog te proklete magle, ser — reče Ficgibons, snažan dežmekast čovek četvrtasta lica i oštrog pogleda.

Mladi oficir ga odmeri ljutitim pogledom.

— Nisam vas ništa pitao, naredniče! — reče on ljutito. — Odmorićemo se pola sata, a onda krećemo dalje. Magla nas ne sme zaustaviti. Naš zadatak je jasan. Moramo žuriti da stignemo što pre. I, nemojte da vas stalno opominjem na to. Da li vam je jasno?

— Jasno mi je, ser — odvrati Ficgibons brzo. Morao je da poslušaa, ali ipak se malo dublje zamislio.

— Naredite ljudima da sjašu! — viknu poručnik oštro.

On je izvukao svoj džepni sat iz džepa svoje jakne i otvorio poklopac.

Pogledao je narednika.

— Vreme se ne sme prekoračiti! — viknu on. — Pola sata od ovog trenutka.

Ficgibons ponovi komandu. Pozdravio je i okrenuo svog mrkova na drugu stranu.

Ostali narednici koji su komandovali pojedinim grupama eskadrona preneli su naređenje. Oni su se zgledali u čudu kad su čuli komandu. Svaki oficir bi sačekao da se magla razide i da se tek posle toga krene dalje. Prevoj nije bio tako bezopasan i nije bilo lako da se prođe proz njega bez rizika. I, svi ljudi su znali da tu mogu vrebati mnoge opasnosti.

Glavni narednik Ficgibons je naredio gde da se postavie straže, a posebno se postarao da po dva stražara čuvaju svaka kola. Ostali su se pobrinuli o konjima ili su otpili koji gutljaj vode iz boce i zapahili cigaretu.

Ficgibons sjaha iz sedla i potera svoga konja napred.

U prolazu se razmenio nekoliko reči sa ljudima. On je znao da ga oni vole. Većinu njih je znao već odavno, a među njima su se nalazili i oni sa kojima se borio protiv poslednje velike vojske Indijanaca.

Poručnik Lingard je stajao usamljen pored prvih kola. Pušio je tanku crnu cigaretu i mrzovoljno gledao maglu ispred sebe.

Njegovo mlado lice bilo je crveno. Bio je zabrinut. Neiskus-
san je ubačen u vatru, tvrdio je Ficgibons. Ali, komandant u Noksvilu je sigurno znao šta radi kad je od grupe mladih ofi-
cira odabrao baš njega za ovaj đavolski važan zadatak.

Lingard pogleda narednika i klimnu glavom.

Ficgibons se osmehnuo. On je pustio uzde svoga mrkova i zavio sebi jednu cigaretu. Krenuo je prema poručniku. Znao je da Lingard voli kada mu neko pravi društvo. Ti mladi ljudi izgleda nisu voleli samoću.

Kad se malo bolje razmisli ovaj transport i nije bio tako ris-
kantan. Bila su to sedla, čebad i posude za armiju u Noksvilu, Tu nije bilo oružja, municije niti sanduka s novcem da se is-
plate vojnici. Poručnik Lingard i njegov eskadron su svu tu zalihu preuzeli u Mejsvilu na granici između Kentakija i Ohaja.

— Naređenje je izvršeno, ser — reče Ficgibons i zapali svoju cigaretu. — Mogu li da vam malo pravim društvo?

— Svakako, naredniče — odvrati poručnik brzo. — Ali, samo ako odbacite taj vojnički ton, Ficgibonse. Mi smo sada sami i nismo u kasarni.

Narednik potvrdno klimnu glavom i isceri se.

Lingard nije mnogo znao o tome kako treba da se pona-
šaju oficiri, podoficiri i vojnici kada se nađu u teškom polo-
žaju. Međutim, prijateljstvo nikad nikom nije naškodilo. Na-
ravno, ako je iskreno.

Ficgibons se još jednom isceri.

— Slažem se, ser — reče on. — U tom slučaju vi nemate ništa protiv toga da vam kažem šta ja lično mislim o svemu ovome, zar ne?

Lingard odmahnu glavom.

— Ne, naredniče — reče on. — Ja već znam šta vi mislite i šta ćete kazati.

— I to je, ser? — promrmlja Ficgibons i namršti se.

— Vi smatrate da je moje naređenje jedna jako velika glupost i smatrate da sam neiskusni. Vi mislite da moramo sačekati dok se magla razide, pošto je prelaz jako opasan, zar ne?

— Tačno ste pogodili, ser! — odvrati Ficgibons.

Lingard stavi cigaretu između zuba. Namršti se i pogledao prema stenama obavijenim gustim slojevima magle. Okrenuo se na sve strane. Ništa! Samo sive zavese ispred očiju.

— Tu je i druga strana priče — reče on. — Ovako nepo-
kretni mogli bismo biti odlična meta za nekog ko želi da nas napadne. Zato je bolje da se krećemo.

— Slažem se s tim, ser — reče Ficgibons. — Tu ste u pravu. Međutim, ja pretpostavljam da nas niko neće napasti

ovde, već dok budemo prolazili preko samog prevoja.

Lingard odmahnu glavom.

— To su sve same pretpostavke i niko...

Njegove reči su bile prekinute.

Pucnji prasnuse i zaparaše tišinu maglovitog jutra.

Neke avetinijske senke kao da su izronile iz guste magle. Ti nitkovi su pucali neprestano.

Narednik Ficgibons se munjevito bacio u blato ispred sebe. Još dok je padao potegao je svoj teški „kolt“ i već sledećeg trenutka vatra sevnu iz opasne gvozdurijske.

Pucnji su se čuli na sve strane. Konji su vrištali i propinjali se uvis. Smrtonosno olovo zasulo je kola i jedinicu koja ih je pratila.

Ficgibons je nameravao da se baci nazad i zavuče se ispod kola pored kojih je stajao sa poručnikom. Odatle bi mogao bolje da nišani napadače, a bio bi sigurniji.

Međutim, tog trenutka primetio je ispred sebe čizme mladog poručnika levo od sebe.

Grom i pakao, pa taj žutokljunac je još uvek stajao tu ispred njega!

— Lezite, ser! — viknu Ficgibons prodornim glasom. — Lezite dole u zaklon!

To je bilo smešno da jedan narednik tera poručnika da legne u blato. Ali, nije bilo drugog izlaza da se mladi čovek natera da spase svoj život i...

Ficgibons nije uspeo da dovrši svoju misao.

Čizme poručnika se iskriviše. Telo mladog oficira se zgrčilo i ubrzo palo kao klada pored njega.

Ficgibons raširi usta. Uhvatio je poručnikovu ruku i povukao ga u zaklon.

Međutim, već je bilo kasno. Lingard je bio mrtav čovek.

Krici su se još uvek čuli. Ficgibonsu je bilo jasno da njegovi ljudi više nemaju nikakvu šansu za spas. Napad iz zasede je bio izvanredno pripremljen, izveden je iznenada i tu više nema spasa!

Ficgibons je sa gorčinom u ustima morao da prizna da je taj mladi poručnik bio u pravu kada je tvrdio da stalno moraju da se kreću i da izbegavaju odmore.

S druge strane poređanih kola oglasio se „gatling“.

Ficgibons nasloni „kolt“ preko mrtvog tela poručnika i ispali nekoliko metaka na senke koje su se kretale kroz maglu. Bilo mu je jasno da ovde više nema ni govora o otporu napadačima.

Viknuo je ljutito kad je primetio da je pogodio jednog nitkova. I drugi je pao od njegovog olova.

Međutim, ostali se baciše na zemlju i vatreni štapovi poleteši iz cevi njihovog oružja.

Nešto teško ga udari u glavu pre nego što je ispraznio dva poslednja dobosa municije. Nije uspeo ni da iskrivi prst na okidaču. Oko njega je odjednom sve postalo crno.

U neko doba se povratio.

Ficgibons se podigao na laktove. Ugledao je krvavu ranu na glavi poručnika.

Iznenadio se što je bio obasjan sunčevim zracima. Tek tada je shvatio da tu više nije bilo kola ispod kojih je ležao.

I ostala kola su nestala a nigde nije video nijednog konja. Uspeo je da se podigne još više i sedne.

Osvrnuo se unaokolo.

Opsovao je ljutito.

Na sve strane ležali su mrtvi ljudi. Užasan prizor.

Ficgibons je ima često priliku da pogleda smrti pravo u oči. Ali, nikako nije mogao da se navikne na to da mirno gleda u nekog mrtvog čoveka.

Prošla je skoro čitava večnost dok je shvatio da je i on sam sasvim slučajno ostao u životu. Pravo je čudo kako se njegova glava još uvek nalazi na ramenima.

Kako to da su ga ti nitkovi ostavili živog?

Ipak, objašnjenje je bilo sasvim jednostavno. Pošto je Ficgibons bio teško ranjen oni su pomislili da je on mrtav čovek!

Polako je pokrenuo obe ruke i prste. Nije osetio nikakve bolove.

Zatim je desnom rukom opipao svoju glavu. Odmah mu je bilo sve jasno.

Njegova kosa je bila krvava. Odmah je napipao i duboku brazdu koju je napravila kugla. Kao da je to neki novi razdeljak, pomisli on i isceri se.

Ipak, od toga sigurno neće umreti.

Namrštio se i stegao ruke u pesnice. Međutim, osetio je da bolovi u glavi nisu tako jaki.

I gle! Tu je njegov „kolt“! Napunio ga je rezervnim mecima.

Ustao je i pogledao na sve strane.

Pošao je napred. Svaki korak je za njega značio povratak u život.

Dobro mu je bilo poznato da do sledećeg mesta ima čitavih deset milja. A, ako treba, poslednje milje će prevaliti puzeći.

Međutim, pre toga mora uraditi ono što je njegova vojnička i ljudska dužnost. Nije mogao da ode sa mesta krvave borbe, a da se prethodno ne uveri u to da li neko od palih vojnika još daje znake života.

S leve strane, gde su se nalazila kola, svi ljudi su bili mrtvi. Ficgibons se setio „gatlinga“ koga je čuo kako kljuje ubitačnu vatru. Ti rupeži su stvarno bili jako dobro naoružani. I, svoj posao su obavili odlično. Izgleda da niko od vojnika nije preživeo.

Ficgibons je već bio skoro završio obilazak bojnog polja kada je odjednom zastao.

Nešto se ipak pomerilo. Okrenuo se nazad.

Prišao je mrtvim ljudima i povukao ih u stranu.

Nije se prevario. Jedan čovek je bio živ!

Njega su zatrpali ostali izginuli ljudi svojim telima. Samo zato ga nemilosrdni pucaroši nisu ubili. To je odmah bilo jasno naredniku.

I, on je znao dobro tog čoveka koji je preživeo!

Vojnik Metjus, jedan plavi mladić iz Filadelfije. Dobrovoljac. Bio se javio u konjicu zato što je jako voleo konje. Nikada nije pomislio da se tu može raditi o životu i smrti. Sada ga je pekla rana od olova koje je prošlo kroz njegovu desnu ruku.

Ficgibons mu je pomogao da ustane.

Metjus ga je zbunjeno gledao. Njegova usta su bila otvorena, oči razrogačene i nije mogao da prozbori nijednu reč.

— Šta ti je, mladiću? — upita viši narednik. — Nemoj tako glupo da gledaš u mene kao da sam ti oca ubio! Moraš shvatiti da smo nas dvojica jedini preživeli ovu đavolski opasnu pucjavu. Ti nitkovi su bili nemilosrdni. A tebi i meni preostaje jedna mala šetnja do sledećeg naselja.

Metjus obrisa rukom čelo. Vrteo je glavom.

— A vaša glava, ser? — viknu on kreštavim glasom. — Kakvo vam je tek lice?

— Kakva su to sada pitanja, vojniče?

— Pa, vi ste obliveni krvlju, ser — odvrati Metjus. — Curi vam čak niz vrat. Zar vas to ne boli?

Ficgibons se isceri. Znao je da ovako krvav liči na đavola sa razbijenom lobanjom. Ali, šta je tu je. Iz ove kože se nikako ne može.

— Izgleda da to nije tako opasno, mladiću — objasni on. — Metak me je samo okrznuo. To što rana krvari nije tako strašno. Ipak, mi ćemo jedan drugom staviti zavoj pre nego što krenemo.

— A, kuda treba da krenemo, ser?

— U Irvin, momče — reče Ficgibons. — To je najbliže mesto.

VII

Grad Irvin je cspanuo okupan suncem. Plavo nebo iznad krovova zgrada i zelenih površina kao da se smešilo ljudima koji su poranili da obave svoje svakodnevne poslove.

Šejn se udobno namestio u jednoj stolici na širokoj verandi „VODVILJ HAUSA“. Pridružio se maršalu Mek Gaunu koji je ovde obično provodio nekoliko časova kada je vreme bilo lepo.

Vlasnik saluna je ovde napolju namestio nekoliko stolova sa stolicama i odatle se mogla lepo videti glavna ulica.

Šerifu je ovde bilo mnogo prijatnije nego u njegovoj kancelariji gde se osećao nekako usamljenim.

Prošlo je već i podne. Na ulici je bilo živo.

— Izgleda da ćemo dobiti posetu — obrati se Mek Gaun Šejnu. Šerif se smeškao.

Šejn okrete glavu na drugu stranu.

Ugledao je dvojicu muškaraca koji su koračali prema verandi saluna.

Tog dana princ Vilhelm se odlučio za elegantno odelo od tvida. Uz to se na njegovoj glavi nalazio šešir širokog oboda, a na njegovom vratu bila je vezana svilena marama. Na njegovim nogama su se blistale čizme za jahanje.

Šejn razvuče lice u osmeh.

— Taj bi mogao odmah da nastupi u cirkusu — reče maršal prigušenim glasom.

Šejn se ponovo isceri.

— Pazite šta govorite, maršale — opomenu on čuvara zakona. — Taj princ iz bajke ima toliko novca da bi mogao da kupi ceo Irvin. A čime biste se vi onda bavili?

Mek Gaun sleže ramenima.

— U svakom slučaju nisam oduševljen njegovim izgledom — reče on.

Hteo je još nešto da kaže, ali se uzdržao. Princ Vilhelm i njegov telohranitelj su već bili blizu i mogli bi da čuju šta on priča.

Fon Hagen je vodio princa pravo prema stolu gde su se deli Šejn i maršal.

— Mogu li da vas upoznam i da... — mucao je Džerom fon Hagen.

— Možete — odvrati Šejn i nakloni se. Njemu ni na kraj pameti nije palo da ustane sa stolice kako bi ukazao neku posebnu čast princu Vilhelmu.

Ni Mek Gaun nije ustao. I on, bivši konjanik armije, nije voleo nikom da se klanja.

Fon Hagen se pokloni princu.

— Ovo je taj Šejn o kome sam ti pričao — predstavi on visokog čoveka svečanim glasom. — Bivši lovac na bivole.

Princ Vilhelm podiže obrve. Klimnuo je glavom maršalu, privukao jednu stolicu i seo.

Džerom je odmah uradio to isto.

— Ja sam Tauber Hoenfels — reče princ obrativši se Šejnu.

Šejn se iznenadio kako takav jedan čovek može da se savlada i da deluje tako mirno!

— Džerom mi je pričao o vama — reče Šejn. — Nemojte mi samo reći da i vi nikada u svom životu niste ustrelili nijednog bivola!

— Kako bih ja to mogao učiniti? — upita Vilhelm.

Šejn se nasmeja.

— Onaj ko ima neke veze u najvišim krugovima društva, taj može i levom rukom da kupi dozvolu za odstrel — objasni Šejn. — Vanrečni vozovi sa džentlmenima, lovcima na bivole, redovno polaze prema severozapadnim predelima zemlje. Ti ljudi treba samo da otvore prozor i da sačekaju dok se ne pojavi bivo kakav njima odgovara. Tako je nekad bilo. Međutim, sada toga više nema.

Princ Vilhelm razvuče lice. Dugo je razmišljao šta da odgovori.

— Pa to i nije lov — reče on. — Ja u takvom ubijanju životinja svakako ne bih uživao.

Šejn se nasmeja ponovo.

— Onda budite srećni što niste učestvovali u nekom takvom lovu — reče Šejn. — Osim toga, dobro je da takvo mišljenje niste saopštili nekom od onih strasnih lovaca. Jer biste se jako loše proveli, dragi moj.

Prince Vilhelm je prebledeo.

Lice Džeroma fon Hagera se izdužilo.

Maršal Mek Gaun je jedva uspevao da se savlada da se ne bi glasno nasmejao. Njemu je bilo jasno da Šejn želi tom kicošu da natrlja nos i uveri ga da ima i takvih ljudi koji nemaju nameru da ližu prašinu sa njegovih čizama.

— Verovatno sam vas loše razumeo — reče Vilhelm kroz nos. Nije mogao da sakrije svoj bes. Svojom levom rukom je prelazio nekoliko puta preko vrha svoje brade. — Meni je, doduše, poznato da u ovoj zemlji vladaju surovi običaji. Međutim, to ne znači da nekomе mogu oprostiti kada se ponaša nepristojno prema meni i razgovara sa mnom takvim tonom.

Džerom se nagnuo napred. Uperio je pogled u visokog čoveka ispred sebe

— Šejne — reče on prekorno. — Vama je poznato da pred sobom imate jednog visokog gosta vaše zemlje. Morate mu se izviniti. U tom slučaju sve će biti zaboravljeno.

— O tome ću ja odlučiti — procedi kroz zube Vilhelm.

Šejn se zavalj razad u stolici. Stavio je cigaretu između zuba i zapalio je

— U redu, džentlmeni — reče on, ne vadeći cigaretu iz usta. Mahnuo je nekoliko puta drvčetom šibice i bacio ga na pod. Želeo je da naljuti princa. — Ton čini muziku, zar ne?

— Eto, vidite! — uzviknu Džerom s olakšanjem. — Niste vi toliko neobrazovani da ne znate kako da se ponašate prema jednom plemiću. Sada treba samo da odaberete reči kojima ćete se izviniti i sve je pro...

Nije uspeo da izgovori rečenicu do kraja. Počeo je da kašlje, jer Šejn je na izgled namerno dunuo čitav oblak dima u njegovo lice.

— Ali takt — nastavi Šejn i isceri se kao da Džerom nije ništa rekao — ne može nam se propisivati.

Pogledao je podrugljivo princa.

— Hteli ste da saznate nešto o lovu na bivole — nastavio je on. — Ako je tako, onda bi bilo bolje da malo bolje napregnute uši, moj mladiću, a ne da se pravite kako sve znate bolje.

Vilhelmovo lice je pocrvenelo.

— Ja nisam vaš mladić! — viknu on i udari pesnicom o sto. — Sada je dosta!

Džerom se trgao kao da ga je bič ošinuo.

Vilhelmova desna ruka nestade ispod jakne od tvida.

Međutim, za trenutak se ukočio i nije se usudio da je izvadi napolje.

Šejnov munjeviti pokret skoro da se nije mogao pratiti pogledom. U njegovoj ruci odjednom se stvorio „remington“

čija je cev đavolski opasno bila uperena u čelo princa, koje se ubrzo orosilo znojem.

Vilhelmovo crveno lice je sada postalo bledo kao krpa. Nije se usudio ni da se mrdne.

— Otkopčajte jaknu — naredi Šejn oštro. — Polako i oprezno tako da ne dođe do neke zabune, moj mladiću. A zatim stavite tu stvarčicu na sto, i to samo sa dva prsta.

Princ je poslušao. Njegove ruke su drhtale dok je otkopčavao dugmad.

Džordž Mek Gaun je zbunjeno gledao šta se događa.

— Čoveče, čoveče — promrmlja on i uperi pogled u ple-mića. — Pa to je stvarno ludost.

Šejn je odmah znao na šta je maršal pomislio. Princ Vilhelm je ispod jakne nosio pojas sa skrivenim revolverom. Bio je to mali model „kolt“.

Polako je izvukao oružje palcem i kažiprstom kao što je Šejn naredio. Pustio ga je da padne na sto.

Mek Gaun i Šejn izmenjaše poglede i zagledaše opasno oružje. Revolver nije bio veći od „deringera“, ali je zato imao doboš sa pet metaka.

Maršal uze džepni „kolt“ i zagleda ga.

— Izrađen je u Njujorku — reče on posle izvesnog vre-mena. — Da li ste ga u Njujorku i kupili? — upita on princa.

— Zar je ovo neko saslušanje? — viknu Vilhelm otrovnim glasom.

Oči Mek Gauna se suziše.

— Moglo bi biti, ser — reče on. — Naravno, ako nastavi-te da se i dalje ponašate tako tvrdoglavo. Da li je vama jasno da kod nas u raznim gradovima, oblastima i državama postoje i različiti propisi o nošenju oružja?

— Nije — odvrati Vilhelm nešto tiše. — Razume se da ti propisi važe samo za obične ljude, a ne i za jednom ple...

Šejn ga prekiđe

— Kod nas su pred zakonom svi ljudi jednaki — reče on ledenim glasom. — Upamtite to dobro, moj mladiću. Izgleda da ne shvatate šta maršal hoće da kaže.

On je vratio svoj revolver u futrolu. Zatim je uzeo mali „kolt“ i izvadio metke iz njega.

Mek Gaun se namršti.

— Ako treba, ja ću vam to bolje objasniti, mister Taubere — viknu on l'utito.

— Tauber Hoen... — dopuni Džerom. Međutim, zastao je nasred reči kada je video Šejnov pogled.

— Šta je s vama? — upita Šejn. — Da li i vi nosite neko skriveno oružje, Džerome?

Fon Hagen odlučno odmahnu glavom. Otkopčao je svoju jaknu i pokazao unutrašnju stranu. Nije bilo ničeg osim svi-lene postave i njegovog mršavog tela.

— U naseljenim mestima ne nosim oružje — reče on brzo. — Samo kada putujemo ponesem sa sobom revolver... naravno za pojasom tako da se vidi. Ako jašemo onda je tu i „vinčesterka“ isto tako na vidnom mestu.

Šejn i maršal se nasmejaše.

— Nisam ni mislio da „vinčesterku“ držite u nogavici — reče Mek Gaun. — Ali u svakom slučaju vidi se da ste shvatili o čemu se radi, dok to nije slučaj sa misterom Tauberom.

Okrenuo se prema princu, koji je još uvek bio bleđ.

— Da li je vama jasno da bih mogao da vas uhapsim, mister Taubere? — upita maršal.

— To se ne biste smeli usuditi! — odvrati Vilhelm. — Uostalom zahtevam da me korektno oslovljavate.

— O tome kod nas nema nikakvih propisa — dobaci Šejn.

— Što se oružja tiče — nastavio je Mek Gaun — tu su propisi jasni. Nije zabranjeno da se nosi oružje, ali je zabranjeno da se ono nosi skriveno. Da li vam je to jasno?

Princ razvuče lice u grimasu. Međutim, nije rekao ništa.

— Ne vidim kakva je tu razlika — reče Džerom.

— To je sasvim jednostavno — objasni mu Šejn. — Ko nosi skriveno oružje taj ima nepoštene namere, ne igra otvorenih karata. Čuvari zakona polaze od toga da su to skoro uvek varalice ili neka druga vrsta nitkova. Ko se usudi da nosi skriveno oružje mora za to imati neki razlog.

— I nepoznavanje zakona ne štiti od kazne, mister Taubere — reče Mek Gaun. — U svakom slučaju, moraću da vam oduzmem vaš „kolt“. Neću vas uhapsiti pošto ga niste upotrebili.

Princ Vilhelm je nervozno gladio svoju bradu.

Šejn je zamišljeno mahao glavom.

— Smešno — promrmlja on otegnutim glasom. — Jedan putopisac bi morao biti bezazlen čovek. Teško je pomisliti na to da baš taj čovek nosi skriveni revolver.

Vilhelmove oči se suziše u uske proreze. Čovek Sedme brigade je primetio da je pogodio pravo mesto. U očima princa pojavila se mržnja.

Šejn je osetio da će ga Vilhelm napasti golim rukama.

Međutim, pažnju ljudi koji su sedeli na verandi tog momenta je privuklo nešto drugo.

VIII

Uzbudeni krici su odjekivali glavnom ulicom.

Obrazovala se velika gomila dece i omladine dok su psi trčali unaokolo i lajali.

Uskoro su se i odrasli ljudi pridružili gomili radoznalih. Žene u suknjama i bluzama istrčavale su iz kuća na ulicu i uplašeno stavljale ruke preko lica.

Šejn i Mek Gaun ustadoše. Posmatrali su bučnu gomilu koja im se približavala.

U sredini gomile videla su se dva lika u plavim armijskim uniformama.

Čovek Sedme brigade je reagovao bez dugog oklevanja. Dosad niko od posmatrača nije ništa preduzeo.

— Dovedite lekara! — doviknu on maršalu i potrča ne sačekavši odgovor.

Mek Gaun zgrabí mali džepni revolver, gurnu ga u svoj pojas i požuri preko ulice.

On je poznavao Irvin bolje od Šejna i uz to je on bio čovek koji je više voleo da radi nego da mnogo priča.

Šejn viknu na decu i pse da ih zaplaši. Odgurnuo je ostale radoznale ljude i probio se napred do konjanika. Zatim ih je odveo na verandu saluna.

Jedan od njih je bio narednik, a drugi običan konjanik. Narednik je izgledao užasno sa svojom ranom na glavi. I mlađi vojnik je izgubio dosta krvi.

Njih dvojica su jednostavno seli na pod, a zatim su se opružili koliko su dugi.

Šejnu nije bilo potrebno da pogleda dvaput da bi uočio da su rezerve snage dvojice konjanika bile na izmaku. Mora da je za njima ostao jedan pakleni put koji su prevalili.

— Odmah će doći doktor — reče Šejn i uspravi se. — On da će vas previti i dobićete da nešto pristojno prezalogajite. Kada predahnете ispričaćete nam šta se to dogodilo.

Mlađi vojnik je već bio zatvorio oči i počeo da hrče.

Narednik je gledao Šejna. U njegovim očima ogledala se zahvalnost. Bilo je bolje tako da se ne počne odmah sa pitanjima. Jer, svakom ko i malo ume da mučne glavom bilo je odmah jasno da su dvojica konjanika za dlaku izbegli smrt u nekom krvavom napadu.

Šejn se okreće u stranu.

Vilhelm i njegov mršavi pratilac su bili ustali. Bez ijedne reči nemo su posmatrali ranjenike sa krvavim zavojima i prljavim odelima na sebi.

Čudno, ni Vilhelm niti pak Džerom nisu postavili nijedno pitanje. Šejnu je to odmah palo u oči. Međutim, sada nije bilo vreme da o tome razmišlja. Morao je da se postara o mnogim drugim stvarima.

Mek Gaun se vratio nazad. Pored radoznalih ljudi proveo je on nekoliko svojih pomoćnika koji će odneti ranjenike u doktorovu ordinaciju.

Još ispod verande Šejn se ponudio maršalu da mu pomogne.

Princ Vilhelm i Džerom fon Hagen su to jasno čuli. Međutim, šta bi bilo čučno u tome ako jedan besposleni lovac na bivate ponudi svoja pomoć šerifu.

Mek Gaun klimnu potvrdno glavom.

— Čujte me! — uzviknu on gomili ljudi koji su se sada okupili u još većem broju na glavnoj ulici. — Krenućemo u poteru za tim nitkovima. Potrebni su mi dobrovoljci. Preнесите to dalje. Za pola sata neka se ovde jave oni koji žele da učestvuju u gonjenju bandita!

Odmah su potrčali prvi mladići iz gomile i vest će se sigurno preneti brzo kao požar.

Šejn više nije obraćao pažnju na princa i njegovu desnu ruku Džeroma. Pošao je za maršalom.

Obojica su zajedno ušli u doktorovu kuću gde su dva ranjena konjanika odmah uneti u lekarevu ordinaciju.

— Ovi momci su prevalili bar deset kilometara tako ra-

njeni — reče doktor. Bio je to neki sedokosi čovek sa okruglim naočarima. — Rane su im jako teške. Moraću da ih zadržim nekoliko dana ovde kod mene.

— Možemo li da razgovaramo s njima? — upita Mek Gaun. Doktor sleže ramenima

— Nema ni govora o tome! — doviknu narednik iz pozadine.

Dve lekarske pomoćnice su baš tog trenutka čistile Ficgibonsovo lice od krvi. Njegove oči su već bile živahne.

— Želim i ja da učestvujem u lovu na njih — reče on. — Što se mene tiče vi možete ostaviti ovde konjanika. Međutim, ja ću krenuti sa ljudima. To je samo neka mala ogrebotina.

— Da li se radi o ogrebotini ili tu imaš još nečega o tome ću ja odlučiti — reče lekar energičnim glasom.

Narednik se hucio Doktor je osta pri svom mišljenju.

Umeša se Šejn. On je zamolio narednika da ispriča šta se to dogodilo.

Iskusni konjanik je rekao svoje ime, čin, položaj i jedinicu u kojoj je služio. Opisao je kratko i jasno šta se dogodilo ispred prevoja.

Pošto se nije radilo o transportu oružja i municije, Sejnu je odmah bilo jasno da je banditima bilo stalo do opreme. Sedla i ostalo. Bilo je neobično i to što su ti lupeži odvezli i kola i konje za jahanje. Neko ko pri takvim napadima misli na to da se brzo kreće verovatno bi odmah pretovario svu tu opremu na teretne konje.

Mek Gaun nije dozvolio Ficgibonsu da napusti doktorovu ordinaciju bez obzira na proteste narednika.

Ficgibons se namrštio i predao se svojoj sudbini da mora nekoliko dana ostati na lečenju.

Šejn i maršal su zajedno izašli na ulicu.

Međutim, već na prvom koraku su morali da zastanu.

To što se dešavalo preko ispred „VODVILJ HAUSA“ ličilo je na neku pozorišnu predstavu.

Princ Vilhelm i njegov pratilac zauzeli su položaj iza ograde verande i izgleda da su preuzeli stvar u svoje ruke.

Dvadesetak muškaraca sa osedlanim konjima bilo se iskupilo ispred saluna.

— Uzjaši! — viknu Vilhelm energično. — Puške na ramena i pridite ovamo u dva reda!

Šejn i Mek Gaun su zbunjeno pogledali jedan drugog kada su videli da su ljudi poslušali.

Džerom fon Hagen im je rukom pokazao prostor gde treba da se poredaju.

Mek Gaun obrisa rukom čelo i razrogači oči. Kao da nije verovao u ono što je video.

— Ja stvarno ne verujem u priviđenja — promrmlja on — ali ovo što gledam je stvarnost. Zamislite kako je uspeo da ih namagarči taj nitkov?

Šejn sleže ramenima.

— Ima još ljudi koji znaju da iskoriste svaku povoljnu priliku! — viknu on besno. — Šta ćete vi sada uraditi, mar-

šale? Vilhelm će sada sigurno pitati te ljude da li i on može da im se pridruži u poteri?

Mek Gaun još jednom protrlja čelo.

— Pitam se šta da radim! — promrmlja on. — Što se mene tiče, taj nitkov bi mogao da se klati na svom konju negde na kraju grupe. Međutim, ni u kom slučaju ga neću imenovati za svog pomoćnika.

Princ Vilhelm je u međuvremenu naredio da se prebroji koliko ima jahača i izvršio smotru.

— Dobrovoljci su stigli! — doviknu on maršalu kao da se nalazi ispred neke jedinice. — Dvadeset jahača je spremno. Od oružja tu je šesnaest „vinčesterki“ na repetiranje, tri karabina za pojedinačnu vatru. Municije nema dovoljno da bi se pobedio neprijatelj.

Mek Gaun klimnu glavom kao da ga pozdravlja.

— Hvala — reče on mirno. — Srećan početak, mister Taubere. — Vi i vaš... hm... adutant, i vi ste dobrovoljci, zar ne?

Vilhelm priđe bliže maršalu.

— Nisam htio to da kažem pred ovim ljudima — reče on tiho. — Međutim mister Gaune, ja smatram da je to moja dužnost da se pridružim dobrovoljcima protiv tih mučkih ubica iz zasede. Uostalom, to mi je jedina prilika da u svojoj knjizi opišem jednu ovakvu poteru za tim lupežima. Ako se vi slažete, ja predlažem da onu našu beznačajnu svađu zaboravimo.

Pri tom je izbegavao da pogleda Šejnu u oči koji je budno pratio razgovor.

— Slažem se — odvrati Mek Gaun i klimnu glavom. — Međutim, ako budete nosili oružje onda se držite propisa i nemojte revolver da krijete ispod jakne. A, imate li konje?

— Odmah ćemo ih dovesti iz štale za iznajmljivanje konja — objasni Džerom vatreno. On je pogledao Vilhelma i požurio ne sačekavši odgovor maršala.

Mek Gaun naredi dobrovoljcima da se okupe ispred njegove kancelarije.

Zajedno sa Šejnom maršal se uputio do jedinog prevoznog preduzeća u gradu.

Nije imao nikakvih poteškoća da uzme sva kola koja su se nalazila na raspolaganju.

Kada je čuo o čemu se radi, vlasnik firme je ponudio i vozače kola.

Pola sata kasnije potera je krenula.

Šejn i maršal su jahali napred. Složili su se čutke i s tim da princ Vilhelm i Džerom fon Hagen jašu neposredno iza njih.

Džerom je kod maršalove kancelarije preuzeo na sebe zadatak da podeli municiju.

Dvadesetoricu ljudi potere pratila su četvora kola sa kočijašima kojima je odmah bilo jasno da će ovo biti put u pravi pakao.

Išli su dosta brzo. Kasno popodne približili su se prevoju sa južne strane.

Još iz daljine se moglo videti mesto gde je izvršen napad

na prevoju. Čitavo jato lešinara kružilo je iznad stena. Neke ptice su već letele nisko i graktale spremne da se svakog trenutka spuste još niže.

Ljudi su poterali svoje konje u galop.

Malo kasnije bili su na mestu gde se dogodila bitka.

Svuda unaokolo na prevoju čučali su lešinari. Kada su jahači naišli, ptice su zamahnule krilima i poletele uvis.

Šejn i Mek Gaun ispalili su po nekoliko metaka iz svojih revolversa.

Maršal je dao znak da se stane.

Šejn je primetio, dok je klizio iz sedla konja, kako se Vilhelm i fon Hagen povlače unazad prema stenama. Njihova lica su bila bleđa kao krpa.

Maršal Mek Gaun je podelio ljude. Desetorici je naredio da traže tragove, a ostali su dobili zadatak da pokupe mrtve.

Dok su se ljudi razili na sve strane Šejn je za trenutak potapšao svog mrkova po vratu i osvrnuo se unaokolo.

Pešice je obišao bojno polje i ubrzo mu je bilo jasno šta se dogodilo.

Banditi nisu imali zaklon. Oni su se jednostavno prišunjali kroz maglu i otvorili vatru. To je i Ficgibons ispričao i sada je visokom čoveku bilo jasno da je to tačno.

Šejn je pokupio čaure.

Sto mu gromova! Da li je to moguće? Sve su bile istog kalibra i iste fabričke izrade. Nekoliko njih je zadržao.

Uskoro je pronašao i mesto gde su banditi bili ostavili svoje konje. To je bilo jedno udubljenje s druge strane stenovitog brega. Tu su banditi sasvim mirno mogli da sačekaju transport.

A onda su napali munjevito kada je nesrećni poručnik komandovao da se stane.

Maršal i Šejn su se ponovo sreli na stenovitom putu gde su kočijaši i njihovi pomoćnici još uvek sahranjivali mrtve ljude. Bilo ih je mnogo.

Prema mišljenju Mek Gauna podmukli pucaroši su napali kolonu vozila sa jugoistočne strane puta. Znači, po svim pravilima vojne veštine.

Šejn je izvadio iz džepa svoje patrone i uporedio ih sa onima koje je sakupio Mek Gaun.

— „Vinčesterke“, najnoviji model — reče Šejn. — Meni se čini da su ti banditi opremljeni najmodernijim oružjem.

Maršal podiže obrve i pogleda visokog čoveka.

— Na šta to aludirate? — upita on.

— Nije to nikakva aluzija, već činjenica, maršale — odgovori Šejn brzo. — Drumski razbojnici imaju staro oružje i nikako ne mogu doći do ovakvih pušaka najmodernije izrade. Bar ne u tako velikom broju.

Mek Gaun protrlja čelo. Namršti se i stegao usne.

— Čini mi se da ste u pravu — promrmlja on. — Tu nešto ipak kao da nije rečeno do kraja. Jer, ako ste vi bivši lovaca na bivolice, ja bih komotno mogao da se zovem Bil Miler.

Šejn se osmehnu.

— Ako želite da promenite ime, onda tu morate da se izborite sa čitavom gomilom papira, maršale.

Mek Gaun se csmehnu.

— Do toga sigurno neće doći — viknu on. — U to sam sasvim siguran. Međutim, vi ne morate ništa da mi kažete, ako to ne želite.

Šejn sleže ramenima.

— Mislim da je najbolje da sada potražimo tragove i kada ih pronađemo da ih sledimo, maršale!

Njemu je sada bilo jasno da je Mek Gaun iskusan čovek pred kojim se ništa ne može sakriti. Međutim, tajnu Sedme brigade nikako nije smeo da oda.

Maršal se složio sa Šejnovim predlogom.

Ljudi grupe koja je krenula u poteru za tragovima je ponovo uzjahala konje. Šejn im se pridružio.

U početku je bilo lako da se prate tragovi bandita. Gvozdeni točkovi kola i konjska kopita bili su vidljivi i na kame-nom tlu predela kroz koji su banditi prošli.

Tragovi su pokazivali da su se kola vratila natrag. U suprotnom pravcu odakle je kolona vozila dolazila. Šta to treba da znači?

Verovatno su banditi ipak hteli da zavaraju trag. Oni su posle dve milje sa svojim plenom skrenuli prema jugoistoku u predeo obrastao travom.

Malo kasnije se pokazalo da su ovaj predeo odlično poznavali. Vreme i mesto promene pravca su, izgleda, jako dobro planirani i unapred se sve znalo.

Tragovi su vodili prema stenovitom predelu i na kraju su se skoro sasvim izgubili.

Mek Gaun je ponovo zaustavio ljude. Dozvolio im je da se malo odmore i razmišljaju o tome kuda su mogli odavde krenuti ti razbojnici.

Međutim, ubrzo ih je pozvao sve.

Poljana je bila prostrana, a nekoliko kanjona i klisura su se račvali na sve strane sveta.

Maršal se namrštio.

— Mislim da je ovo sve besmisleno — reče on Šejnu. — Sa desetak ljudi možemo ovde da čeprkamo dok nam nokti ne otpadnu.

Šejn klimnu glavom.

— Čak i ako nastavim poteru — oglasio se posle izvesnog vremena maršal — i to sa dvostruko više ljudi, nećemo uspeti. Iz prvog dobrog zaklona ti banditi će nas upucati kao zečeve. Ili vi drukcije mislite?

— Ne — odvrati Šejn. — To je toliko jasno da nije bilo potrebno ni da pitate, maršale.

— Mislio sam da ipak treba nekako da usaglasimo svoje mišljenje.

— To uopšte nije potrebno — reče Šejn i odmahnu glavom. — Ja nemam nikakvu primedbu. To mogu i pismeno da vam potvrdim. I, da se već jednom objasnimo. Vi ste maršal i vi naređujete šta će se uraditi. Ali, ako mi dozvolite, nešto bih rekao. Meni se čini da su se ti lupeži ovde podelili u više grupa.

Mek Gaun se namršti.

— Onda se znači slažemo! — viknu on. — Meni se čini da ste vi iskreni kad to kažete, Šejne.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

Kada su njih dvojica došli natrag do puta ostali su već bili krenuli. Šejn i Mek Gaun su ih, sa grupom koja je išla u izvidanje, stigli tek negde ispred grada.

Princ Vilhelm i Džerom fon Hagen su ćutali. Namrštena lica, blede i zabrinuta; terali su oni svoje konje napred. Niko se nije usudio da ih nešto pita.

Ipak, oglasio se Šejn.

— Sada možete da napišete nešto zanimljivo što se ovde dogodilo — dobao on Vilhelmu koji je jahao pored njega.

Princ se namršti još više.

— Severna Amerika je jedna divlja zemlja — reče on posle izvesne pauze — Proći će dosta vremena dok ovde zavladaju red i mir. Mister Džerom fon Hagen je zapisao neke detalje koje ću ja uneti u svoju knjigu.

— Red i mir! — ponovi Šejn zamišljeno. — To ste lepo rekli, mister. Znaate, ako bismo te nitkove pohvatali i zavrnuili im šiju onda bismo napravili jedan veliki korak napred.

Princ Vilhelm huknu. Nije odgovorio ništa.

Šejn gurnu rukom obod svog šešira naviše i potera svog mrkova napred prema čelu kolone jahača.

Stigli su u Irvin.

Mek Gaun se postarao o tome da sve bude onako kako je propisano.

On je odredio ljude koji će pratiti mrtve do Noksvila, baš kao što je bio i red.

Pre nego što je transport krenuo, Mek Gaun je telegrafski obavestio jedinicu komande u Noksvilu o tome šta se dogodilo. Šta dalje treba preduzeti, to svakako nije bilo u nadležnosti maršala Irvina. Ako se želi neka šira akcija, onda to na sebe treba da preuzme armija.

Šejn je iz toga zaključio da maršal zna mnogo više o svemu nego što je on pretpostavljao.

Međutim, visoki čovek je i pored toga nameravao da nastavi posao koji je započeo.

IX

Noć je svojim tamnim krilima obavila Irvin.

Izgleda da je u gradu bilo mnogo tiše nego obično. Bar tako se Šejnu učinilo dok se približavao maršalovom uredu na drugoj strani ulice.

Tog trenutka se upalila reklama „VODVILJ HAUSA“.

Međutim, muzika se nije čula. Ljudi su razgovarali tiho i nigde se nije čulo da neko nešto uzvikuje.

Svi su svakako čuli za napad na vojnike koji su izgubili živote na planinskom prevoju.

Ljudi u gradu Irvinu su se zgražavali kada su čuli šta se dogodilo. Kao da se nadnela neka iznenadna opasnost iznad cele oblasti!

Šejn je razmišljao dugo.

Da li je moguće da je većina tih ljudi na strani pobunjenika koji su savili svoje gnezdo negde gore u brdima i đavolski opasno ugrožavaju red i mir u celoj oblasti?

Šejn je sada bio sasvim siguran da je na putu da otkrije pravu istinu. Ako su ovi ljudi iz Irvina na strani pobunjenika oni će izaći na ulice i uzvikivaće razne pogrдне reči protiv vlasti.

Međutim, rešenje zagonetke nije bilo tako lako. Jer, ljudi u Irvinu su znali jako dobro šta ta gužva na ulici znači i šta ih posle toga čeka.

Armija će okupirati celu oblast i prevrnuće i najmanji kamenčić da otkrije bilo kakve tragove pobunjenika. A, teško onome ko se nalazi pod istom kapom s tim nitkovima.

Ceo grad Irvin i svi oni koji su u njemu živeli su se uznemirili. Njima je bilo jasno da nailaze teški trenuci još onda kada su ugledali mrtve konjanike. A već i sama telegrafска vest maršala grada izazvala je veliku uzbunu.

Šejn se približio berbernici i zavirio unutra. Pogledao je takođe i osvetljeni prednji deo hotela „BLUGRAS“ koji se nalazio na suprotnoj strani.

Zastao je.

Ništa! Od Luze nigde nije bilo ni traga ni glasa! Šta to treba da znači?

Pomislio je da bi bilo dobro da je poseti i razgovara s njom. Možda će ona nešto odati o tome kakvim se poslovima bavi njen brat i da li ima neke veze sa pobunjenicima u ovoj oblasti.

Upravo je bio odlučio da pređe na suprotnu stranu ulice kada je čuo topot kopita, a zatim i škripanje točkova.

Stao je i sačekao da vidi šta će se dogoditi.

Jedna kočija je stala ispred hotela.

Čovek na kočijaševom sedištu zviznu.

Napolje je iskočio sluga u plavom odeću.

Kočijaš mu je nešto rekao i mahnuo rukom.

Šejn se nije iznenadio kada su nešto kasnije u kočije ušli princ Vilhelm i Džerom for Hagen. Uzeli su svoj prtljag.

Međutim, Šejnu nije promaklo da primeti i to da se kočijaš osvrće na sve strane kao da čeka da još neko dođe.

Šejn se osmehnulo zadovoljno. Pogodio je ko još treba da stigne. Sigurno Luiza koja uvek kasni!

I, nije se prevareo.

Sestra uvaženog princa od... od... najzad se pojavila.

Doterana i lepa sa kostimom koji se tako pripijao uz njeno vitko telo devojka je stvarno privlačila sve oči muškaraca koji su se tu zatekli.

Šejn je bio siguran da njih troje neće otputovati zauvek! Vratice se ovde, svakako Ali, kuda li su sada krenuli?

Odlučio je da sazna šta njih troje nameravaju da urade i kuda će krenuti.

Krenuo je za kočijom i zaustavio se na suprotnoj strani ulice.

Kočija je stala ispred štale za iznajmljivanje konja.

Šejn je i to primetio.

Jedan mladi konjušar je izveo iz štale osedlanog konja i vezao ga za kočiju.

Uskoro je kočija krenula.

Zašto, za ime boga, nije odmah sam prihvatio uzde konja i nastavio da vozi dalje?

Postojalo je još samo jedno objašnjenje za to.

Vilhelm sigurno nije želeo da neko vidi kako on putuje kočijom uz koju je privezan još jedan osedlani konj!

Šejn je krenuo malo kasnije iza kočije.

Svetla na kolima ispred njega su se jasno videle. Znači, on je mogao mirno da krene u poteru za tajanstvenom kočijom, a da ga pri tom niko ne primeti.

Kada je uskoro zaustavio svog mrkova na kraju grada, bilo mu je jasno da nije pogrešio.

Dve svetle tačke su se jasno ocrtavale. Kretale su se prema istoku.

Znači, oni su se kretali putem koji je vodio tamo negde gore u brda.

Šejn potera svog mrkova. Već je bio navikao na to da jaše ovako kroz noć.

Put je sada ličio na neku široku traku koja je vijugala kroz pusti predeo.

Visoki čovek je jahao oko dvesto metara do poslednje kuće u gradu kada je odjednom primetio da su kočije stale.

Zaustavio je svoga mrkova.

Vilhelm je, znači, naredio da se stane. Pre vremena. Šta to sada treba da znači?

Šejn nije morao dugo da razmišlja o tome.

Kočija je ubrzo krenula, a posle toga se začuo topot konjskih kopita.

Šejn brzo sjaha iz sedla i povuče mrkova dalje od puta.

Imao je sreće. Tu u blizini nalazilo se žbunje iza koga je sakrio svoga konja.

Samo koju sekundu kasnije on je ugledao jahača koji je požurio da se vrati natrag u Irvin.

Šejn je odmah prepoznao da je to kočijaš. Možda je taj momak zaželeo da popije svoje piće za šankom u salunu, ili nije hteo da meša svoje prste u ovu prljavu stvar!

Bilo kako bilo, Vilhelm je iskoristio tog konja koji je bio privezan za kočiju da se oslobodi kočijaša.

Šejn je sačekao izvesno vreme.

Zatim je uzjahao svoga mrkova i poterao ga iza kočije.

Brda ispred njega ličila su mu na neki mračan zid koji se isprečio ispred njega.

Prošlo je više od pola sata, a ništa se nije dogodilo.

Noć. Samo svetla kočije pokazivala su mu put.

Međutim, put je sada vijugao. Bilo je mnogo krivina i Šejn je morao više puta da stane da bi video kuda se kreće kočija.

Iza jedne krivine je morao da zaustavi konja.

Međutim, šta je to sada? Kočija je nestala kao da je zemlja progutala!

Šejn je zaustavio mrkova i oslušnuo.

Ništa. Više se nije čulo ni škripanje točkova niti topot kopita.

Nije razmišljao dugo. Sjahao je iz sedla i poveo konja desno. Tamo se nalazila livada obrasla gustom travom i verovatno se zato više nisu čuli točkovi kočije niti odjek kopita.

Visoki čovek je izvadio „vinčesterku“ iz sedla i pošao prema vrhu brda.

Ocenio je da će mu biti potrebno bar deset minuta dok stigne tamo gore na uzvišenje.

Išao je oprezno. Iza jednog žbuna je stao i osvrnuo se na sve strane.

Vilhelm sigurno nije naredio da se ugasi svetlo.

I, onda je primetio kočiju. Nalazila se u jednoj uvali desno od puta.

Vilhelm i Džerom su izašli napolje da se odmore.

Luiza je opružila noge preko otvorenih vrata kočije.

Tu je bio i novi kočijaš. Zdepast čovek u uniformi. On se osvrtao stalno unaokolo kao da nekog traži.

Lepa žena nijeimalo obraćala pažnju na njega. Luiza je odmah primetila u kom pravcu su upereni pogledi tog momka i uživala je što on pokušava da sakrije ono što mu iz oka viri.

Prošao je skoro čitav sat i ništa se nije dogodilo. Osim što je Džerom izvukao jednu bocu iz svog džepa i ponudio putnike da se malo osveže.

Pošto su svi odbili on je sam srknuo jednom, a zatim još jednom i još jednom.

Slegao je ramenima. Izgleda da mu je prijalo.

Princ je već bio protegao noge. Bilo mu je malo neprijatno kad je ugledao svoju sestru kako raširenih nogu sedi tu na pragu kočija. Mahnuo joj je rukom da se vrati natrag u kočiju.

Kočijaš je seo na svoje sedište.

Vilhelm je pogledao prema severoistoku.

I gle čuda! Otuda su se čuli neki neobični zvuci. Ličili su na škripu točkova kola.

Ubrzo se čuo topot kopita.

Šejnu je skoro zastao dah. Bilo mu je jasno šta će se dogoditi.

Prva kola su se pojavila. A zatim još jedna, pa još jedna. Samo po dva konja!

Ubrzo su kola skrenula u uvalu gde se nalazila kočija princa Vilhelma.

Potom se čulo samo frktanje umornih konja. Ljudi su sjahali i proteglili umorne noge.

Princ Vilhelm je išao od jednih do drugih kola. Najzad je iz jednog vozila izvadio neki dugačak predmet.

Tu nije moglo biti sumnje. Bila je to „vinčesterka“ zavijena u debeli papir.

Vilhelm je skinuo rukavice.

Uzeo je pušku u ruke i zagledao je sa svih strana.

Zatim je klimnuo glavom.

Pritrčao je Džerom i doneo neki kofer.

Vilhelm je otvorio poklopac.

Bile su to novčanice. Izgleda da je sve bilo dobro, jer su se dva čoveka na kraju rukovali i pozdravili jedan drugog.

Jahači su povukli uzde svojih konja.

Samo je jedan sjahao

Šejnu nije bilo teško da ga prepozna. Bio je to onaj bradonja iz „VODVILJ HAUSA“.

Aha! pomisli Šejn.

Taj čovek je nosio uniformu. Ona je odgovarala opisu koji je on dobio o pobunjenicima! Tamo su, znači, negde gore u brdima Kentakija!

Sada je Šejnu bilo sve jasno. Princ Vilhelm ih snabdeva oružjem i municijom. Da li samo zbog toga da iz svega toga izvuče neku korist ili i iz političkih razloga?

Bradati čovek je prišao Vilhelmu.

Stegli su jedan drugom ruku.

To je sigurno bio vođa pobunjenika!

Uzeo je pušku u svoje ruke. Izgleda da je bio zadovoljan.

Sve ostalo bilo je gotovo za tren oka.

Ljudi u uniformama plavosive boje su sjahali i preuzeli teret.

Kočijaše su odveli nazad u žbunje. Oni verovatno nisu smeli da saznaju gde se nalazi glavni logor pobunjenika.

Vilhelm i Džerom su ušli u kočiju.

Kočijaš je pucnuo bičem i kola odmah krenuše.

Šejn je bio odlučio da sazna sve.

Upravio se i okrenuo se nazad da bi video gde se nalazi njegov mrkov.

Međutim, istog trenutka je čuo neki neobičan šum iza sebe.

Koraci! Ili nešto drugo, pomisli Šejn.

Ipa-, nije uspeo ni da se okrene nazad.

Nešto je đavolski opasno zviznulo kroz vazduh.

Već sledećeg trenutka je osetio jak udarac u glavu.

Odjeknula je snažna eksplozija.

Visokom čoveku se smračilo pred očima. Skoro da nije ni osetio kako je pao na zemlju.

X

Bacali su ga sa jedne na drugu stranu kao neku loptu.

Oko njega mrak!

Izgleda da su ga vezali i stavili mu krpu u usta!

Stavili su ga na jedna kola i vezali ga konopcem.

Ipak, to prokletu ljuljanje mu je smetalo. Kola su prolazila preko nekog stenovitog predela i kočijaši su morali dobro da se pomuče da bi konji išli onako kako ih oni teraju.

Nisu ga odmah ubili. Znači, žele pre toga da ga saslušaju i da saznaju nešto od njega!

Kola su se sada kretala polako. Bilo je ravno, ali je tlo bilo kamenito.

Šejn nije mogao da oceni koliko je vremena prošlo.

Opet je neko viknuo.

To je ličilo na komandu. Sigurno je to bio glas bradonje.

Neki drugi ljudi su je prihvatili i prenosili je dalje.

Nije prošlo ni nekoliko sekundi, a njemu su skinuli uže kojim je bio vezan.

Gurnuli su ga u stranu.

Šejnu se učinilo da su mu sve kosti polomljene kada je pao na zemlju. Bolela ga je i glava od udaraca.

Neka gruba šaka ga je zgrabila i posadila ga na noge.

— Napred, ti prljavi kućkin sine! — režao je neki drugi čovek.

— Skupo će te koštati radoznalost, momče! — čuo se još jedan glas.

Svi su se smejali.

Oni su prihvatili zarobljenog čoveka.

Šejn je uspeo da se uspravi.

Međutim, ne lezi vraže! Na njegovu glavu sručilo se čitavo brdo pesnica.

Posrnuo je.

Međutim, prikupio je poslednje atome snage da ne padne na zemlju.

Udarci su odjednom prestali kao što su iznenada i počeli. Šejn je osetio osvežavajući dah noći ovde u brdima.

Odveli su ga u neki šator. Dvojica nitkova stajali su pored Šejna i budno motrili na njega.

Skinuli su mu povez sa očiju.

Šejn protrese glavu. Ugledao je svetlost lampe.

Vezali su ga ponovo. Pri tom su se njih dvojica smejali i namigivali jedan na drugog.

Ponovo su počeli da ga udaraju.

Ipak, najzad su ga ostavili samog.

Ali, uskoro su se čuli koraci.

Otvori se ulaz u šator. Šejn je pogledao napolje.

Logor pobunjenika nalazio se u jednoj izduženoj kotlini okruženoj strmim stenama. Svuda, unaokolo su gorele baklje, a ljudi su bili zauzeti oko toga da istovare ono što se nalazi u kolima. Sav prostor je bio ispunjen armijskim šatorima koji su verovatno bili negde ukradeni.

Šejne steže usne.

Kako je to užasno, pomisli on. Koliko je nevinih ljudi moralo glavom da plati nečije političke ambicije!

Čovek koji je nosio kante i koji je ponovo zatvorio ulaz u šator imao je na sebi otrcano laneno odelo i prljave čizme.

Odmah se moglo primetiti da ne pripada onom najvišem vrhu komande pobunjenika.

Teško se moglo proceniti koliko ima godina. Duboke bore na licu, dugački crni brkovi, crna kosa!

Šejn ga zagleda malo pažljivije. Odmah je primetio da je taj nitkov seo na jednu gomilu starih pokrivača za konje.

Pod šatora bio je obložen drvenim daskama. Drugog namještaja unutra nije bilo.

— Dobro nam došao, amigo — reče čovek u svetlom lanenom odelu. — Mene ne treba da se bojiš. Ja sam zadužen za to da te čuvam kako ti neko ne bi razbio vilice. Razumeš?

— Kakva čast — odvrati Šejn, pokušavajući da razvuče lice u gramisu. Svaki mišić ga je boleo. U glavi mu je zujalo kao u kovačnici. Svake sekunde je čuo ono neprijatno tup-tup.

Čovek u lanenom odelu je počeo da otvara kante.

Mirisalo je na jela sa oštrim začinima.

— Ti si sigurno pomislio da ćemo te ostaviti da umreš od gladi, amigo, zar ne? — upita on. — Ti izgleda ne poznaješ Getisburga. Prema zarobljenicima se uvek ponašamo pristojno i njima ne sme da nedostaje ni dlaka sa glave. To se naravno odnosi na vojničku stranu. Razumeš li me, momče?

Šejn podiže cbrve Bolovi u glavi kao da su prestali.

— Getisburg? — ponovi on tiho. — To je vaš vođa, zar ne? Zar se on zaista tako zove, hombre?

Čovek sa brkovima je izvadio kašiku iz svoje jakne i počeo da hrani Šejna iz kante.

Bio je to pasulj.

— Šta da ti kažem, amigo? Vidim da ne znaš. On se zove Getisburg Morton. Za ostale on je samo komandant. Razumeš li me? Ali ne i za mene. Jer, za mene je on gazda.

Šejn kao da nije verovao u ono što je čuo.

— Šta ti to znači gazda, amigo? — upita on.

Učinilo mu se da je taj čovek lud, ili s njim tera neku glupu šalu!

Čovek u lanenom odelu odmahnu rukom.

— To je ono što si čuo, amigo — odvrati on mirno. — Ja sam rob Getisburga.

Šejn se namršti.

— Robova više nema — viknu on. — To su priče za decu. Ako ih negde i ima, to su crnputi .. Pa to zna svako i najmanje dete u Sjedinjenim Državama.

— E baš zato — isceri se čovek. — Getisburg je oprezan čovek. Bilo bi jako upadljivo ako bi on držao nekog crnog roba. Zato je i odabrao mene. Ja sam melez i teško je da bilo ko primeti da u sebi imam crnačke krvi. Razumeš? Uostalom, da ti kažem, amigo, ja se zovem Gregorio.

Ostavio je kašiku u stranu i potapšao Šejna po ramenu.

Osmehnuo se.

— Trebaće ti dosta vremena da shvatiš da je to tako — nastavio je on. — Međutim, to je istina, amigo. Moraš mi verovati. Ispričaću ti. Ja sam u Nju Orleansu živeo gore nego pas. Morao sam da se hranim iz kanti za otpatke da bih mogao da preživim. Najljubaznije su prema meni bile prostitutke koje su mi pružale po koju kost i koji dinar da nakvasim osušeno grlo. Tako je bilo, amigo.

Za trenutak je zastao, a zatim nastavio da priča.

— A onda je naišao Getisburg. Tražio je dobrovoljce. Ni-

sam imao šta da izgubim. Pridružio sam mu se i otad sam njegov rob.

Šejn se zamislio. Odavno nije čuo ovakvu užasnu priču.

— Šta je tu je — promrmlja on ljutito. — Ti si nešto što po zakonu ne postoji.

Gregorio se osmehnu.

— Pogodio si, amigo! — ciknu on. — Najzad si shvatio šta sam hteo da ti objasnim.

— Dobro, robe — reče Šejn između dva zalogaja. — A sada mi objasni kako to da si toliko govorljiv? Ne verujem da me smatraš pravim čovekom kome možeš poveriti svoje tajne.

Gregorio se nasmeja. Gromoglasno! Kao neki mladić u školskoj klupi kada nastavnik izađe iz razreda.

— A zašto ne bih, amigo? — upita on. — Ti si stranac koga vidim posle čitave večnosti. Eto, ukazala mi se prilika da nekom otvorim svoje srce. Ostalima je ta priča poznata. A Getisburg mi ne uzima za zlo što je ja pričam svima. Tebi je jasno da nikad nećeš izaći iz ovog logora. Tako da tu tajnu nikom nećeš odati.

Šejn se nagnuo napred.

— Kada tako dobro poznaješ Getisburga onda sigurno možeš da mi odgovoriš na jedno pitanje, amigo — promrmlja on. — Zašto on nije naredio da me odmah upucaju?

Gregorio se isceri.

— Da si malo pametniji mogao bi sam da nađeš odgovor na to pitanje — odvрати on brzo. — Moj gazda nije pao na glavu kada je dolazio na ovaj svet. Ostavio ti je vremena da ispričaš svoju priču, razumeš? Tek kada ti sve priznaš onda će on odlučiti šta će s tobom uraditi. Ne znam, možda ćeš ti u međuvremenu da izmeniš svoje mišljenje. Može se dogoditi da ti postaneš jedan pristojan južnjak.

Šejn sleže ramenima.

— Iznenadjenja su moguća — reče on. — A da li znaš jesu li doveli moga konja?

— Onog velikog mrkova?

— Da! — potvrdi Šejn.

— Jesu. Samo, nemoj ni na kraj pameti da ti padne da ćeš moći da pobegneš odavde. Ti mladići su dobri borci. Oni vežbaju svaki dan sa svojim novim puškama i ako ti tako nešto padne na pamet upućaće te kao prerijskog zeca. Taj što te je nadmudrio dobio je pohvalu lično od Getisburga pred celim strojem. Nekoliko mladića trebalo je da osiguraju okolinu prilikom predaje transporta. Najpre su otkrili tvoga konja, a zatim im nije bilo teško da nađu i tebe i da te uspavaju revolverom.

Šejn klimnu glavom. On je stvarno potcenio tog Getisburga koji je, izgleda, bio jako oprezan čovek.

Bila je to kobna greška koja će teško moći da se ispravi.

Međutim, dok je života tu ima i nade. Šejn je bio čvrsto rešen da pokuša čorbu koju je samom sebi zakuvaao. A ako se pri tom bude ispekao, sam je za to kriv!

Gregorio mu je posle pasulja dao jedan „Kentaki burbon“ koji je ugrejao krv u njegovim žilama.

Melez je stavio jednu čašu sa viskijem na kuku stuba koji se nalazio ispred Šejna.

— Evo tako — reče Gregorio. — Sada možeš i sam da se poslužiš. Znam kako je to kada se neko oseća nesrećnim, amigo. Dakle, pokušaj malo da skратиš vreme.

Šejn se namršta.

— Samo kada bih mogao — viknu on — tako bih te šutnuo nogom u zadnjicu da bi se sve pušilo.

Gregorio se od srca nasmejao. Izašao je napolje.

Međutim, samo nekoliko sekundi kasnije on se vratio.

Vrteo je glavom.

— Sigurno ti neće biti dosadno, amigo — reče on. — Imaš posetu. I to kakvu!

Rukama je napravio krug ispred svojih grudi.

Šejn se osmehnuo. Melez je bio u pravu. To je sigurno Luiza i pored te žene rasnih oblina nikom na svetu ne može biti dosadno.

Gregorio se sagnuc.

Ona je već bila ušla.

Nasmejala se glasno.

Šejn se setio lepih trenutaka u hotelu, šampanjca i lepog tela koje se nalazi ispod tog uskog kostima koji se pripio uz vitko telo lepe devojke

Suknja je isticala njene kukove.

Šejn uzdahnu. Kakva lepotica!

Njena jakna je bila otkopčana. Bela bluza kao da je jedva uspevala da zadrži krupne, čvrste grudi. Plava kosa se u talašima spuštala niz ramena.

Pa taj zavodnički pogled!

Šejn se nije ni trudio da sakrije uzdah.

— Kako si, moj visoki čoveče? — upita ona.

Stavila je ruke na svoj struk i pošla prema Šejnu mašući kukovima. Na jedan korak od njega je stala.

Šejn podiže obrve. Nije mogao da odvoji pogled od devojke ispred sebe. Ovlažio je svoje suve usne, a zatim se čuo i njegov glas.

— Divno, lepa moja. Jedino bi bilo bolje kada bih mogao da se krećem. Čini mi se da si ti ona prava osoba koja će mi pomoći da pobegnem odavde. Lepšeg spasioca nikad u životu ne bih pozeleo.

Luiza se osmehnu.

— Moglo bi se razgovarati o tvom predlogu, Šejne — reče ona i osmehnu se. — Naravno, u pogodno vreme.

Šejn se namršti.

— Šta time hoćeš da kažeš, Luiza? Da nećeš slučajno da me staviš u svoje krilo i na rukama me izneseš iz ovog osinjeg gnezda? Ti i tvoj brat duvate u istu tikvu sa tim Getisburgom, zar nije tako?

— Getisburg Morton — reče ona i potvrdno klimnu glavom. — To je jedan jako zanimljiv čovek. Vilhelm trguje s njim. Ja se lično staram o Getisburgu.

— Mogu da zamislim na koji način — promrmlja Šejn ljutito.

Osmehnula se.

— Taj čovek je spreman da umre za svoje ideale, Šejne. Da li ti to nešto znači? To je nasledio od svojih roditelja. Oni su mu dali smešno ime za uspomenu na neku čuvenu bitku.

— Bitka kod Getisburga — promrmlja Šejn. — To je bilo davno. U građanskom ratu, Ali, nepopravljivi ljudi nikada ne zaboravljaju neke stvari. Eto, desetak minuta ranije nisam ni u snu mogao da sanjam da još uvek ima robova. Nešto stvarno neverovatno!

Luiza sede pored njega na gomilu pokrivača.

— Misliš na Gregorija? — upita ona. — Mogu ti reći da je njemu kod Getisburga lepše nego ikada ranije u životu.

— To su upravo tvrdili južnjaci za svoje robove, Luiza.

— Pa šta? Zar nisu bili u pravu?

— Nisu! — odvrati Šejn oštro. Jedva je uspeo da se savlada da ne vikne. — Čoveku je na ovom svetu najvažnija sloboda. Sve ostalo je na drugom mestu.

Osmehnula se podrugljivo.

— Ma nemoj mi reći! — viknu ona. — Izgleda da jako voliš slobodu ovog trenutka. Sasvim te razumem. Ali, o tome ćemo kasnije razgovarati. Sada hoću da ti saopštim svoju ponudu.

— Onda nemoj da obilaziš oko nje kao mačka oko vrele kaše. Preseci uže kojim sam vezan i onda ćemo na miru da razgovaramo.

Osmehnula se.

— Kad bi sve bilo tako jednostavno, visoki moj, onda niko na ovom svetu ne bi imao problema.

Privukla se bliže njemu i pomilovala njegove grudi.

— Znaš šta? — nastavila je ona. — Želim da te povedem kući da budeš moj telohranitelj.

Šejn je gledao zbunjeno.

— Pa to je neka vrsta evropskih robova — promrmlja on.

— Pa, može se tako reći — osmehnu se ona i pogleda ga u oči. — Sada bih te već mogla zvati i „dragi“. U tom slučaju ću moći da tražim od tebe što god zaželim, a ti ćeš morati da mi čitaš svaku želju sa mojih usana još pre nego što ti je saopštim. Moje prijateljice će pući od zavisti i gledaće u tebe kao da si ti neka krupna divlja zver iz neke daleke zemlje.

Šejn se isceri.

— Divlje životinje se teško pripitomljavaju — reče on. — A moglo bi da se dogodi i to da tvoje prijateljice polude za tvojom divljom životinjom. I, šta onda?

Luiza spusti svoju ruku niže. Stigla je do njegovog pojasa.

— To zadovoljstvo neću moći da im uskratim — prošaputa ona. — Biće svakako lepo da se to doživi.

Njena leva ruka se probijala dalje.

Šejn je bio ljut na samog sebe. Zaista, čarima ove lepe žene nije nikako mogao da se odupre. Njen dodir je uzburkao krv u njemu. Srce mu je kucalo kao da hoće da izađe iz grudnog koša.

Međutim, ona se odvojila od njega kada je neko napolju viknuo njeno ime.

Ustala je dišući teško.

Pre nego što je povukla vrata šatora za sobom došapnula je Šejnu.

— Uskoro ću se vratiti, veliki moj. Budi siguran u to. A onda nam niko neće smetati.

Šejn je prostreli pogledom. Znači tako, htela je da ga upeca kao ribicu i da ga učini zavisnim od nje. Obećala je da će se uskoro vratiti, ali zašto? Možda je jedini razlog bilo to što želi njegovo telo. Ili stvarno hoće da mu omogući da se izvuče iz ove jazbine? Ako je tačno ovo drugo, onda zašto to čini? Možda će se kasnije prilepiti uz njega i teško će moći da je se oslobodi! Njemu se često dosad događalo da su žene htele da se vežu za njega. Međutim, izgleda da Luiza nije bila takav tip žene.

Da li ipak nije prozreo njene namere?

Nije uspeo da nađe odgovor na to pitanje, jer teški koraci su najavljivali i treću posetu te večeri.

Bradati Getisburg, princ Vilhelm i Džerom fon Hagen ušli su unutra. Cerili su se pakosno.

Princ Vilhelm se oglasio prvi.

— Naš čuveni lovac na bivole — objasni on blagim glasom. — Kako je to lepo kad se neka dobro izmišljena priča sruši kao kula od karata!

Džerom se kikotao.

— To nisam očekivao od vas — reče on kreštavim glasom. — Vaše lukavstvo je gore i od najboljeg vatrenog oružja kojim se neprijatelju zadaje udarac! Čak je to opasnije i od revolvera koji se skriven nosi u odelu.

Šejn razvuče lice.

— Zavisi na čijoj ste strani — odvrati on.

Getisburg mahnu energično desnom rukom kroz vazduh. Zatim se podbočio i stao ispred Šejna.

— Tvoju gašavu priču o lovcu na bivole niko neće otkupiti, čoveče! — viknu on. — Ako želiš dobrovoljno da izađeš na videlo sa istinom, onda je sada za to prilika.

Šejn se sada isceri isto tako neučtivo kao i princ Vilhelm i Džerom.

— A ako ja to ne želim? — upita on.

Getisburg se namršti.

— Imam ja jako mnogo vremena — reče on tiho, ali đavolski pretećim glasom. — A ti možeš razmisliti o tome na koji način ću te naterati da kažeš istinu.

Šejn nije odgovorio ništa. Teško je bilo nadmudriti ovog čoveka. Getisburg Morton je predstavljao veliku opasnost za red i mir u ovoj oblasti. Sedma brigada je na vreme ocenila šta taj čovek može da uradi.

Getisburg mahnu rukom prema Vilhelmu i Džeromu da izađu napolje.

Uskoro je i on krenuo za njima.

Šejn je razmišljao. Mnoge stvari tu nisu bile jasne.

Prošlo je oko dva sata. Napolju se sve utišalo.

Šejn je iskoristio Gregorijev izum i otpio gutljaj iz lončeta.

Viski je zagrejao njegov stomak i sada se osećao bolje.

Šatorsko krilo na vratima se ponovo pokrenulo.

Na vratima se pojavila Luiza.

Njena kosa bila je prekrivena maramom. Umesto kostima na sebi je imala pantalone za jahanje i tamnoplavu mušku košulju.

Brzo je zatvorila šator za sobom kada je ušla unutra.

Lampe su još uvek gorele.

Luiza stavi kažiprst na svoja usta. Oslušnula je još jednom.

Napolju je sve bilo tiho.

— Niko me nije video — prošaputa ona i priđe visokom čoveku.

Osmehnula se zagonetno. Otkopčala je košulju.

Ispod mekanog flanela bila je naga. Ukazaše se njene čvrste velike grudi.

Šejnovo lice se zacrvenelo.

Za trenutak je zastala. Izgleda da je volela da mu se pokaže i uživala u tome kada je on prosto guta svojim očima.

Zatim je ispod pojasa izvukla dugački nož. Oštro sečivo blesnu na svetlosti lampe.

— Napravićemo sporazum — reče ona tiho. — Ja ću te sada osloboditi tvojih veza, ali ti nećeš odmah da se izgubiš odavde. Pre toga želim nagradu za to što sam ti pomogla. Pojednostosti o logoru ću ti reći kasnije. Nećeš uspeti da pronađeš svog konja niti bilo kakvo oružje ako ti ja ne opišem put kojim ćeš se kretati. Razumeš?

Šejn se osmehnu.

— Da li je to neka vrsta ucene? — upita on.

Ona ga je gledala ozbiljna lica.

— Odluči se šta voliš — reče ona. — Da ispuniš moju želju ili da ostaneš ovde vezan?

Nagnula se prema njemu i poljubila ga u obraz.

Osetio je njene vrele usne. Kakva samo vatra plamti u tom lepom telu!

— Prihvatam tvoju ponudu — reče Šejn promuklim glasom. — Prihvatio bih je čak i da ne želiš da me oslobodiš. Ali te molim da me ne prevariš. Kažem ti iskreno, teško mi je da se oduprem tvojim oblinama. Odavno me nije neka žena toliko zagrejala kao ti. Međutim, bez obzira na sve, ti ćeš se loše provesti ako si smislila neku prijavu igru i ako mi podvališ!

Ona odmahnu odiučno glavom. Njene grudi se zatresoše.

Počela je da seče veze na njegovim nogama.

— Čini mi se da sam te dovoljno upoznala kako bih shvatila da tvoje pretnje nisu samo pričanje uz vetar.

Šejn se iscerio. Čekao je strpljivo.

Dok je nožem sekla užu na njegovim leđima Šejn je osetio golicanje.

Međutim, već sledećeg trenutka uže je palo sa njegovog tela. Osetio je olakšanje, ali u udovima ga je peckalo kao da je zabodeno hiljadu iglica.

Uspravio se i protegao ruke i noge. Ipak, morao je ponovo da legne.

Luiza je zabrinuto gledala u njega.

— Ne boj se, devojko — promrmlja on. — Sada si bar sigurna da ti neću pobeći.

Osmehnula se

— Onda je to dobro, veliki moj. Do svanuća imamo bar još tri sata. Biće vremena da se izgubiš i nestaneš u tamnoj noći.

Skinula je i ostali deo odeće sa sebe. Nož se nalazio pored nje. Prethodno ga je polako spustila na pod.

Šejn je dobro znao koliko je to opasno ako prihvati njene uslove. Međutim, drugog izlaza nije bilo. I ne samo to. Jako dobro je znao da se on nikada neće izmeniti. U najvećoj opasnosti kod njega je žudnja za ženskim telom uvek pobedila. A Luiza je zaista bila nešto posebno.

Približila mu se dok je on skidao odelo sa sebe. Tiho je uzdahnula dok ga je gurala nazad na gomilu pokrivača, a zatim se bacila na njega.

On je stavio ruku na njene usne.

— Polako, devojčice — prošaputa on. — Zar imaš nameru da probudiš ceo logor?

Ona se pripijala još čvršće uz njega.

— Biće ti jako teško da me obuzdaš — reče ona tiho na njegovo uho. Njeno vitko telo je zapalilo vatru u njegovim grudima.

Liubila ga je i milovala.

— Ja samu sebe više ne mogu da poznam, Šejne — postavila je ona. — Čim se nađem u tvojoj blizini ja izgubim glavu. Prosto sam poludela za tobom.

Šejn se osmehnu.

Njene reči su ga dirnule. Možda i ima tu nečeg ludog kada se tako lako upustila u avanturu s njim.

On joj se potpunc predao. Ubrzo se njeno telo raskošnih oblina našlo ispod njegovog.

Često je morao da stavlja ruku na njena usta i da je opominje da bude tiha.

Najzad se opružila pored njega. Disala je ubrzano. On je osetio kako njeno srce lupa.

— Učinilo mi se kao da je vreme prestalo da teče — kazala je ona. — Ja znam da ćeš me ti sada ostaviti. Moraš. Ja te u tome neću sprečavati.

Pomilovao je njenu kosu.

— Mi ćemo se sigurno uskoro ponovo videti — promrmlja on.

Nije mu bilo jasno kako će se to ostvariti, ali može baš tako i da se dogodi.

Luiza se nije ljutila kada je on ustao i obukao se. Uspravila se i gledala ga zamišljeno.

— Kaži! — navaljivao je on.

Uzeo je nož i stavio ga u futrolu na svom pojasu.

— Ispričaću ti sve što znam — odgovori Luiza. — Ova kotlina je velika, ima samo jedan jedini izlaz, i to prema severozapadu. Tamo se nalazi dvostruka straža na obe strane. Ostali stražari su raspoređeni po stenama unaokolo.

— A u samoj dolini?

Luiza odmahnu glavom.

— Ovde nema straže — objasni mu ona. — Getisburg smatra da to nije potrebno.

— Koliko on ima ljudi na raspolaganju?

— Ukupno šezdeset. Od toga je deset onih koji služe kao pomoćno osoblje, kuvari i ostali. Ostava za municiju i oružje nalazi se u onaj dva šatora pored korala. Ima dva korala. Jedan je za jahaće konje, a drugi za zaprežne životinje. Ona se nalaze na jugoistoku kotline. Tamo ćeš naći svoga mrkova. Kola za prevoz putnika i tereta takođe se nalaze napolju.

— Koliko zaradi tvoj brat na jednom takvom transportu? — upita Šejn.

Odmahnula je glavom.

— Ne znam — odvrati ona. — Ali, on nikada ne prihvata ništa što se ne isplati. Nije mi nikada pričao o tome. Poslovi nisu za žene, kaže on. Ja treba da se brinem o svojim ljubavnim avanturama, i to je sve.

— Pametan je to savet, Luiza — odvrati on podrugljivo. — Dovidjenja, i mnogo sreće u sledećoj avanturi.

— Budi siguran da će biti tako — reče ona. Nije ustala sa gomile pokrivača

Šejn se osmehnu i klimnu glavom. Zatim je pažljivo odmerio šatorsko krilo na vratima. Svetlo nije gasio pošto bi to bilo sumnjivo stražarima gore na stenama. Sigurno su bili obavešteni da se u osvetljenom šatoru nalazi zarobljenik.

Visoki čovek se provukao kroz uzani otvor i ubrzo se našao u mraku pored šatora. Za minuta je stajao nepomično.

Iz susednih šatora se čulo hrikanje.

Šejn je pogledao pažljivo na sve strane.

U kotlini nigde nisu gorele ni lampe niti baklje. Međutim, nebo je bilo vedro. Bledi zraci meseca i zvezda bili su dovoljni da raspozna gde se šta nalazi. Opis koji mu je dala Luiza nije bio loš. Šejnu je sada bilo jasno da će bez mnogo napora uspeti da se snađe.

Nijedan od stražara nije slutio da se dešava nešto neobično. Šejn je mogao da raspozna njihove siluete koje su se ocrta-vale prema nebu tamo gore na stenama.

I tu je Luizin opis bio tačan.

S obe strane uskog prolaza nalazila su se po dva stražara, a njih još šest bilo su raspoređeni po stenama unaokolo.

Šejn je krenuo dalje.

Polako, skoro nečujno, uspeo je da stigne do mesta između šatora i strmih stena. Ovde je bilo tamno kao u rogu. Samo desna ivica stena i konture šatora pomogli su mu da se snađe u mraku.

Zemljište je bilo kamenito, ali nije bilo stena koje se odronjavaju.

Šejn je polako koračao napred. Često je zastajao i osluškivao. Ipak, ništa se nije micalo.

Bilo mu je jasno da će najteži deo puta biti kada uzme oružje, izvede mrkova i stigne do izlaska iz kotline. Tu će sigurno biti najgore. Izlazak iz kotline! Djavolski opasna stvar. Verovatno će morati olovom da prokrči sebi put.

Međutim, njegova šansa će u tom slučaju biti u tome što Getisburg neće tako brzo moći da okupi svoje ljude i pošalje ih u poteru za njim.

Nekakvo prividno osećanje sigurnosti pojavilo se kod Šejna kada je stigao do šatora koji su se nalazili pored koralala.

Ipak, kao da se u njemu pojavio neki drugi glas koji ga je opominjao na opasnost. Uspeh ipak nije bio tako siguran kako je za trenutak pomislio. To što je dosad sve išlo tako lako ipak može da zavara!

Oba šatora koji su služili kao skladište za municiju nisu šivali stražari. Taj Getisburg je stvarno bio siguran ovde i postavio straže samo na ulazu u ovu prostranu kotlinu u koju takoreći ni ptica nije mogla da doleti preko visokih strmih stena. Ovde je šaka ljudi mogla da zadrži na ulazu skoro čitavu jednu armiju.

Šejn uđe u prednji šator. Zavukao je ruku u džep i izvađio šibicu.

Ipak je nešto morao da rizikuje! Palidryce kresnu. Sada je mogao da baci pogled i vidi šta se unaokolo nalazi.

Na dugačkim policama bile su poredane „vinčesterke“ većinom još uvek uvijene u papir za transportovanje. Na sredini šatora nalazio se „gatling“ montiran na jednom tronošcu. Mora da je to bilo ono isto mašinsko oružje koje su banditi uzeli posle pokolja vojnika koji su pratili armijski transport.

U zadnjem delu šatora nalazili su se sanduci sa municijom i doboši za „gatling“.

Getisburg je, izgleda, opremao svoju trupu za neki dugotrajni mali rat.

Šejn je uzeo jednu „vinčesterku“ koja je već bila raspačkovana i sa koje je bilo skinuto mazivo. Napunio je magacin i stavio rezervne metke u džepove pantalona.

U susednom šatoru bilo je smešteno ručno oružje sa municijom. Tu je na policama bilo poredano čitavo brdo municije. S druge strane su se nalazili revolveri raznih kalibara među kojima i oni najnovije izrade. Isto tako je bilo i kožnih pojaseva.

Šejn se nije mnogo iznenadio kada je uz svetlost šibice na jednoj polici ugledao i svoj „remington“.

Brzo je opasao pojas i džepove svoje jakne napunio rezervnim mecima.

U jednoj fijoci našao je krpe i lance za čišćenje oružja. Baš to mu je bilo potrebno da obavi kopita svoga mrkova da se ne bi čulo dok budu išli kroz noć.

Izašao je iz šatora sa oružjem i stao da bi se uverio da svi pobunjenici spavaju.

Nigde se ništa nije micalo. Čak i gore na stražarskim mestima nije primetio da se neko kreće.

Šejn je sa zadnje strane oprezno približio koralima. I ovde ga je senka visoke stene štitila od pogleda. Bio je gust mrak.

Prišao je koralu gde su se nalazili konji za jahanje.

Životinje su bile mirne. Verovatno većina od njih potiče iz armijske konjice i dobro su obučeni.

Šejn stavi krpe i lance ispod leve ruke i provuče se kroz ogradu.

Osvrnuo se unaokolo. Njegov mrkov tiho zarza kada ga je prepoznao. Šejn mu stavi ruku na nozdrve.

Visokom čoveku je bilo jasno da će morati da jaše bez sedla.

Pažljivo je počeo da obaviija kopita mrkova. Mnogo teže mu je bilo sa lancima za čišćenje pušćanih cevi. Morao je davolski jako da pazi da ne zveckaju. U tišini noći čuje se i najmanji šum.

Minuti su se otegili u beskraj. Najzad je uspeo.

Našlo je ono kritično vreme.

Doduše u koralu je uvek bilo nekih glasova. Potmuli odjek nekih kopita, izanje životinja. Međutim, jednom pažljivom posmatrajući čak i iz daljine ne bi promaklo da se konji nerado uklanjaju s puta jednoj životinji koju je visoki čovek vodio prema kapiji.

Šejn je skoro zinuo od čuda kada je neprimećen uspeo da provede mrkova kroz kapiju i tiho je zatvorio za sobom.

Bio je stigao skoro do polovine kotline kada je đavo uzeo igru u svoje ruke.

Međutim, znak za uzbunu nisu dali stražari.

Gužva je nastala tamo dole kod šatora.

Kotlinom odjeknuše grubi glasovi onih koji su izdavali naredjenja. Upališe se baklje. Prasnuše i prvi pucnji.

Šejn je stao za trenutak. Ipak će morati da proguta gorku kapljicu istine. Dešavalo se nešto đavolski opasno i teško da će iz ovog pakla uspeti da izvuče živu glavu.

Pustio je uzdu mrkova i okrenuo se.

Luiza ga je, znači, izdala.

Mrkov se okrenuo nazad. Potrčao je prema koralu gde su se nalazili ostali konji.

Šejn se sagnuo. Prosto je poleteo prema šatorima gde se nalazilo oružje.

Kugle su se odbijale od stena i đavolski opasno zujale oko njegovih ušiju. Ipak, Getisburgovi ljudi su videli visokog čoveka samo kao neku utvaru u noći i nisu mogli tačno da ga gađaju.

Galama nije jenjavala. Niži komandiri su pokušavali da srede svoje grupe. Izgleda da su unapred već znali šta će se dogoditi!

Šejn je pozeleo da naiđe na Luizu i zavrne joj onaj njen lepi vrat.

Ona je bila ta koja ga je namamila u klopku. Verovatno su to sve smislili njen brat i Getisburg.

Još jedan dugačak skok i on se našao na prednjem šatoru za oružje.

Sva sreća što je jednom već bio ovde. Uprkos mraku on se ipak dobro snalazic.

Stavio je svoju „vinčesterku“ pored „gatlinga“, uzeo nekoliko doboša sa police i odneo ih do ulaza u šator.

Zatim je preneo opasno oružje do ulaza i postavio ga na tronožac.

Jedna kugla probi krov šatora. A ubrzo posle toga još dva metka su zaparali platno.

Sa nekoliko brzih zahvata Šejn je ispitao kako radi „gatling“. Zatim je uzeo jedan doboš i stavio ga na oružje.

Getisburg i njegovi lupeži su stvarno imali odlično oružje. Ovo je sada prilika da ga upoznaju kako izgleda kada se okreće protiv njih samih.

Dalji pogoci parali su šatorsko krilo.

Savijen, Šejn je brzo sklonio platno sa ulaznih vrata. Zatim je skočio natrag i za tren oka našao se iza „gatlinga“.

Bio mu je potreban samo jedan pogled, pa da shvati šta se napolju dešava

Bilo je upaljeno bar desetak lampi i baklji. Svetla su postavljena u polukrug oko šatora za smeštaj.

Na širokom frontu odatle je stalno sevala vatra iz pušaka. Gađali su šator sa oružjem koji se još uvek nalazio u polumraku.

Šejn je znao šta će se zatim dogoditi. Sasvim mirno je čekao iza „gatlinga“.

Prošlo je samo nekoliko sekundi.

Jedna grupa sa bakljama izdvojila se iz glavnine.

To je sigurno udarna grupa, pomisli Šejn. Njen zadatak je da osvetli cilj.

Znači, Getisburg nije odustajao od vojne taktike bez obzira što se radi o samo jednom protivniku.

— Bacaj! — začuo se neki glas i za trenutak nadjačao prasak pušaka.

Baklje poleteše.

Zaustavile su se negde ispred šatora za municiju i tu na kamenom tlu nastavile da gore dalje.

Ostali su odmah nanišani.

Prasnuše pucnji i kuršumi su kao osice zviždali kroz vazduh, odbijali se od tvrde stene i nestajali negde u predelu.

Šejn nije imao nameru da dugo čeka. Banditi još uvek nisu bili otkrili gde se on nalazi. Oni su pretpostavljali da se on negde zavukao kako bi nekako sačuvao svoju kožu. Ubrzo će shvatiti da su u zabludi.

„Gatling“ zagrne. Štektanje zapara noć i nadjača prasak pušaka. Olovo je letelo kac da ga sam đavo nosi, a vatreni štapovi iz cevi oružja kao da su se spojili u nešto što je bilo nalik na plameni jezik iz čeljusti aždaje koja guta sve pred sobom.

Krici se prolomiše kroz noć. Odbijali su se od zidova visokih stena i zbog odjeka je izgledalo da ih je na stotinu.

Šejn je pucao iznad glava napadača. Nije hteo da ubija. I ti krici su bili više od straha i iznenađenja. Jer, svi su oni znali kako taj đavolski „gatling“ seje smrt.

Za trenutak je nastalo zatišje. Šejn je svojim protivnicima dao na znanje da je on pobednik, jer se u njegovim rukama nalazi to đavolski opasno automatsko oružje.

Banditi su se bili posakrivali gde je ko stigao.

Vođe grupa su pokušali da ih ponovo okupe.

Šejn prosu još jedan rafal.

Ponovo je nastao pakao među pobunjenicima. Bacali su se na zemlju i u zaklone.

Kada je Šejn ispraznio doboš samo se čuo poneki pucanj Getisburgovih lupeža.

Taman kada je izvadio prazni doboš i hteo da stavi novi, začuo je neko šustanje iza svojih leđa.

Ipak su to bili koraci iza šatora.

Oštrica noža raseče brodsko platno od vrha do zemlje. Čelik bljesnu u noćnoj tmini.

Šejn je reagovao munjevito. Zgrabio je svoju „vinčesterku“ koju je upravo bio napunio.

Pre nego što su banditi mogli da razvuku platno na dve strane on je već držao oružje na kuku. Repetirao je i povukao obarač.

Odjeknu zaglušujuć eksplוזija. Brzina kojom je Šejn ispalio metke podsćala je na štektanje „gatlinga“.

Oštrica noža nestade

Nijedan lupež nije uspeo da uputi kuglu u šator.

Izgleda da su to bili stražari koji su se neprimetno došunjali sa severozapadnog ulaza u dolinu.

Čovek Sedme brigade se munjevito okrete na drugu stranu. Odmah se bacio na zemlju pored „gatlinga“.

Vatrene munje iz cevi pušaka bandita sevale su sada na samo dvadeset do trideset jardi razdaljine. Olovne kugle su zviždale đavolski opasno iznad Šejnove glave i odbijale se od polica iza njegovih leđa.

Opsovao je besno.

Dok je on bio zauzet oko toga da najuri nitkove koji su se pojavili iza šatora, grupa ispred šatora se povratila od prvog iznenađenja i sredila svoje redove.

Vatra iz njihovih pušaka bila je gusta kao roj pčela. Ako je nameravao da njegova lobanja ostane čitava morao je biti đavolski brz i spretan.

I uspeo je. Doboš je bio stavljen.

Jedan od nitkova napulju bio je stigao do jedne upaljene baklje i uhvatio je rukom u nameri da je uhaci u šator kako bi na taj način odlučio ishod borbe.

Ipak, u životu se čestice ne zna kakav će biti kraj!

Jedno olovo skoro samo za dlaku prohujalo pored Šejnove glave. Visoki čovek je osećio njegovu toplotu.

Zatim je povukao obarač automatskog oružja.

Pucnji kao da su se spojili u jednu jedinstvenu grmljavinu. Tu stvarno nije bilo šale.

Zaglušujuće štektanje je ugasilo i poslednju nadu napadača. Protiv „gatlinga“ zaista nisu imali nimalo šanse na pobedu. Oni su običili noseve i gledali da se negde sakriju i izvuku živu glavu.

Šejn pusti obarač.

Začuo je topot kopita koji je bio sve slabiji i slabiji. Znači, nitkovi hvataju maglu!

Getisburgovi pobunjenici nisu bili nikakva vojska, bez obzira koliko je on uobražavao da oni to jesu. Njegovim ljudima ni na kraj pameti nije palo da tako jevtino izgube svoju kožu. Već kod prvog štektenja „gatlinga“ većina njih je pobegla u zaklone i nije slušala šta im naređuju njihovi vođe. Možda su se bojali da će zbog toga biti kažnjeni i zato su počeli da beže.

Neki prodoran glas zaparao je tišinu koja je bila nastala za izvesno vreme.

— Šejne!

Čovek Sedme brigade nabra čelo.

To je bio Getisburgov glas!

— Ovde sam! — viknu Šejn. — Šta želiš?

— Hoću da se pojaviš ispred cevi moga revolvera! — doviknu Getisburg. — Obračunaću se s tobom! I, ako nisi kukavica onda izađi napolje! Ja ću se sada pojaviti iz mog skloništa i nadam se da si toliko pošten i da nećeš pucati na mene iz zaklona!

— Slažem se! — odvrati Šejn.

Uspravio se i proverio svoj pojas sa „remingtonom“. Osmehnulo se kada se uverio da je sve bilo u redu.

Iz avetinjske svetlosti koju su unaokolo bacale baklje izronila je jedna senka. Odmah zatim mogla se raspoznati uniforma konfederacije. Getisburg je u sebi imao nešto što je podsećalo na đavola.

Na dvadesetak jardi je stao raširivši noge.

Vreme kada su se ljudi upucavali iz revolvera bilo je već davno prohajalo. Getisburg nije hteo da se pomiri s tim da je došlo novo doba.

Šejn izađe napolje. Stao je tri koraka ispred šatora za oružje.

— Ko je tebe poslao ovamo? — viknu Getisburg. — Za koga radiš, ti prokleti kučkin sine?

— To ja tebi neću odati — odgovori Šejn mirno.

— Onda umri! — viknu Getisburg ljutito.

Njegova desna ruka maši se revolvera koji je bio neka vrsta „kolta“.

Šejn je bio iznenađen.

Taj nitkov je bio brz. Djavolski brz.

Međutim, Šejn je bio mirniji. Ovde stvarno nema šta da izgubi posle svega što se dogodilo.

Oba pucnja prasnuše istovremeno. Ipak, Šejnova kugla je za samo delić sekunde ranije izašla iz cevi njegovog „remingtona“. Munjevito se sagnuo.

Nije osetio nikakav udarac, ništa ga nije zbolelo.

Nastala je tišina.

Šejn se uspravio.

Ugledao je Getisburga.

Vođa pobunjenika je još uvek stajao uspravno. Pri svetlosti baklji izgledalo je da njegove oči divlje sevaju, a brazde

na njegovom licu su se razvukle tako da se mogao steći utisak da to više nije lice već maska.

Ipak, u njemu više nije bilo života.

Polako, kao da se predomišlja zateturio se napred. Revolver se još uvek nalazio u njegovoj zgrčenoj desnoj ruci.

Zatim se začuo tup udarac tela o tvrdo stenovito tlo.

Getisburg Morton je bio mrtav čovek.

Šejn vrati svoj „remington“ natrag u futrolu.

Tog trenutka odjeknuo je krik iz pravca gde su se nalazili šatori.

Šejn je hteo ponovo da potegne svoj revolver, međutim, brzo se smirio.

Napolje je izašao Gregorio. Njegovo belo odelo je lepršalo kroz vazduh dok je trčao prema mrtvom čoveku. Zatim je iznenada stao. Njegova opuštena ramena jasno su govorila da je bio umoran i slomljen. Bez reči je gledao u nepokretno telo vođe pobunjenika.

Uspeo je da obriše znoj sa čela.

— Moj gazda — prošaputa melez. — Moj jadni gazda je sada mrtav čovek.

Šejn se namršti.

— On nije tvoj gazda — viknu on ljutito. — To nikada nije ni bio, jer takvih više nema. Da li ti je to jasno?

Gregorio podiže glavu. Nije razumeo ono što mu je Šejn rekao. To se moglo videti iz njegovih razrogačenih očiju dok je posmatrao Šejna.

— Ti si ubio moga gazdu, Šejne — reče on. — Sada si ti moj novi gazda. Ti ćeš preuzeti brigu o meni. Tako kaže zakon. Šejn odmahnu rukom.

— Ti si sada svoj sopstveni gazda — reče Šejn. — Taj zakon južnjaka više ne važi. On je ukinut još dok si ti ležao u pelenama.

Glas Gregoria ličio je na dah kada je ponovio reči.

— Moj sopstveni gospodar... moj sopstveni gospodar.

Odjednom kao da se uplašio od onoga što je rekao.

Šejn se osmehnu.

— Naviknućeš se na to, Gregorio — reče Šejn. — Budi siguran da će biti tako.

Osedlao je svoga mrkova i doveo još jednog konja za meleza.

Od Vilhelma, Džeroma i Luize nije bilo ni traga ni glasa. I kočija je nestala. Verovatno su za vreme borbe uspeli da se izvuku i pobegnu.

O svemu ostalom će se pobrinuti konjica armije. Šejn je bio siguran da je jedan eskadron već odavno napustio Noksvil i uputio se ovamo.

XII

Jedan sivi pramen pojavio se na nebu iza strmih vrhova stena i bregova na istoku. Nije prošlo dugo vremena, a sunce je najavilo dolazak novog dana.

Šejn i Gregorio su jahali umerenim kasom. Do Irvina nije bilo daleko i možda će naići i na neku patrolu armije.

Gregorio se već bio pomirio s tim da će ubuduće biti svoj sopstveni gazda i da će sam donositi odluke šta će raditi i kako će raditi.

Šejn mu je objasnio da treba da potraži posao i da vodi pristojan život. Samo tako će moći da postane svoj sopstveni gospodar.

Gregorio više nije govorio ništa. Gledao je zamišljeno u daljinu koja se kupala u sunčevim zracima.

Prodoran zvuk nalik na udaranje dlanom o dlan, nadjačao je jednolični topot kopita.

Šejn se odmah bacio udesno povukavši sa sobom „vinčesterku“ iz sedla.

Pao je u žbunje pored puta i prevrnuo se. Video je kako je Gregoriov konj posrnuo, zatim je pao i mahao još samo kopitama.

Šejnov mrkov pojuri kao vihor. Ubrzo je nestao negde u žbunju.

Melez je bio izbačen iz sedla. Opsovao je i pokušao da se izvuče iz jednog žbuna.

— Lezi dole! — viknu Šejn. — Gre...

Pre nego što je uspeo da izgovori melezovo ime začulo se ponovo tajanstveno škljocanje.

Gregorio je pogledao u pravcu gde se nalazio Šejn. Njegove oči su se iznenađa raširile i izgledalo je kao da ga drma neka nevidljiva ruka. Na njegovom belom odelu pojavila se velika crvena mrlja u visini grudi.

Dok je umirao, melez je uspeo da izgovori još jednu rečenicu. Šejn ju je dobro čuo.

„Ja sam svoj sopstveni gospodar.“

Šejn se skoro onesvestio od besa. Okrenuo se potrbuške i pripio se uz zemlju.

Ponovo je prasnuo pucanj.

Olovo je zviznulo za dlaku iznad njegove glave. Šejnu se učinilo da je đavoiski metak okrznuo kragnu na njegovoj jakni. Sva sreća što je bio sagnuo glavu kada je čuo škljocanje. požurio je da se otkotrlja u sledeće udubljenje.

Tek sada je mogao da se okrene na drugu stranu i da oprezno proviri kroz žbunje prema jugu.

Stajali su na jednom zaobljenom uzvišenju na kome nije bilo drveća.

Odmah ih je prepoznao. Bili su to princ Vilhelm i Džerom. Kočija je stajala na strani

Vilhelm je stajao kao kakav veliki vojskovođa. On je sada prihvatio od Džeroma napunjenu pušku sa ugrađenim dogledom.

Šejn je jasno video sve.

Prvi jutarnji zraci sunca bili su osvetlili predeo i tu nije moglo biti nikakve zabune. Taj nitkov je stajao gore kao na nekom bojnom polju i uživao u tome da pokaže svoje sposobnosti u gađanju.

Šejn je već bio čuo da u Evropi ima sve više klubova čiji

se članovi takmiče gađajući u metu. Izgleda da je Vilhelm bio jedan od njih. Međutim, dogled je jasno govorio da je on prekršio neka pravila tih klubova.

Šejn je ocenio da je rastojanje između njega i pucaroša negde oko dvesto jardi.

Ponovo se oglasi Vilhelmova puška. Prasak je nekako čudno bio prigušen. Vatreni štap iz cevi oružja se nije video.

Ovog puta kugla je zaparala zemlju iza zaklona u kome se nalazio Šejn.

Visokog čoveka obasula je čitava gomila komada zemlje. On je požurio da promeni položaj.

Munjevito se bacio na desnu stranu. Dva jarda dalje našao je novo udubljenje koje je bilo mnogo sigurniji zaklon nego prethodni.

Vilhelm nije bio tako brz. Doduše, njegov pucanj se čuo, ali olovo je otišlo suviše visoko.

Šejn je repetirao „vinčesterku“ i namestio nišan. Mahnuo je zadovoljno glavom. U njegovim rukama nalazila se najnovija puška koju je Getisburg imao u svom magacinu. Ušica je mogla da se podešava. Namestio je na dvesto jardi. Zatim je naslonio kundak na rame.

Princ Vilhelm je ponovo dobio napunjenu pušku i povukao obarač.

Šejn je osetio kako kugla zviždi i zariva se u zemlju negde iza njega.

Sada je i on pucao. Repetirao je ponovo i opalio još dva metka.

Vilhelm je odjednom počeo da se klati kao da je pijan.

Šejnu nije promaklo ni to kako je Džerom istog trenutka povukao obarač puške koju je upravo bio napunio.

Šejn je pucao još jednom.

Džerom nije uspeo da gađa precizno. Njegova puška se ispraznila u trenutku kada ga je Šejnova kugla odbacila nazad. Džerom pade kao klada na zemlju. Bio je mrtav.

Vilhelm je još uvek posrtao. Međutim, bilo je jasno da on više ne može da odlučuje o životu i smrti.

Šejn ustade. Bio je siguran da taj nitkov gore ne razmišlja o tome koliko je samo života na njegovoj savesti.

Visoki čovek je zviznuo svom mrkovu. Životinja je ubrzo stigla i on se vinuo u sedlo.

Kada je stigao na brežuljak, princ Vilhelm je ležao nepomično na onom istom mestu odakle je pucao.

Šejn dotera svoga konja do kočije. Otvorio je puškom vrata.

Nije se prevario. Unutra se nalazila Luiza. Ona je čučala na podu između dva sedišta pokrivši lice rukama. Drhtala je.

— Hajde! — prošaputa ona. — Ubij me. Hoću već jednom da prebrinem i tu brigu.

— Ti si luda, Luiza — reče Šejn ledenim glasom. — Zašto bih te ubio?

Polako je podigla glavu. Šejn je ugledao njene uplakane oči.

— Ali... ja... ipak sam te je navukla u tu zamku... .

— Baš zato — odvрати Šejn. — Moraćeš zbog toga dobiti odgovarajuću kaznu.

Gledala ga je zbunjeno kao da ne razume šta je on rekao.

On je poterao svog mrkova i jednostavno je ostavio samu. Bio je siguran da će ona uskoro razumeti na šta je on mislio.

XIII

Već ispred Irvina sreo je on prvu patrolu.

Šejn je ukratko ispričao vođi grupe, jednom mladom poručniku, šta se dogodilo, a zatim je nastavio svoj put.

Vojnici će sada preuzeti brigu o ranjenicima i postaraće se o tome da mrtvi ljudi budu sahranjeni.

Šejn se u Irvinu zadržao jako kratko. Ipak, morao je opširno da obavesti o svemu i komandanta konjičkog puka koji je u međuvremenu bio stigao.

Posle toga više ništa nije moglo da ga zadrži u ovom gradu. Žurio je da stigne u Noksvil, jer jedino odatle je mogao da pošalje svoj šifrirani izveštaj Sedmoj brigadi. Naravno uz pomoć vojnog telegrafiste.

U Noksvilu se već uveliko pričalo šta se dogodilo u Irvinu i Pael Kauntiju.

Čovek za vezu iz Sedme brigade pozvao je Šejna na jedan poverljivi razgovor.

Taj čovek je bio pukovnik.

Šejn mu je ispričao sve pojedinosti koje su vezane za vođu pobudenika Getisburga. Isto tako ga je obavestio o tajanstvenoj ličnosti princa Vilhelma koji je prodavao oružje pobunjenicima i o tome kako ga je taj plemić sačekao u zasedi ispred Irvina u nameri da ga upuca iz vrlo precizne puške. Međutim, to mu nije uspeo. Pomenio je i njegovu sestru Luisu koja je učestvovala u pravljenju plana i složila se s tim kako da Šejna pošalju na daleki put bez povratka. Oni su, naime, izgleda bili osetili da on za njih predstavlja opasnost. U obračunu u kotlini Šejn je zaista imao sreće kada je izvukao živu glavu u borbi protiv toliko velikog broja vojnika. Desilo se i ono najgore. Stradala je čitava vojna jedinica. Međutim, spasila su se dvojica konjenika koji su ukazali na trag pobunjenika.

Pukovnik je pažljivo saslušao Šejnovu priču. Bilo mu je drago da sazna da u redovima Sedme brigade ima takvih ljudi kao što je on, koji rešavaju probleme na najbolji mogući način. On će o tome podneti izveštaj nadležnom starešini.

Šejn je u Noksvilu ostao nedelju dana. Opustio se malo i odmorio se od napora koje je imao u zadnje vreme. Mislio je da će ovde ostati još i duže. Međutim, već trećeg dana stigao je iz Vašingtona telegram za njega.

Javljali su mu da treba da se javi kod čoveka za vezu u Sent Luisu. Tamo će dobiti novi zadatak.

Za polazak na put u taj grad je imao dosta vremena. Nije morao nimalo da se žuri.

Put prema severu vodio ga je preko Irvina. Naravno da će se u tom gradu zadržati izvesno vreme. Skora prošlost kao da ga je mamila da provede još koji sat u tom mestu.

Šejn se osmehnuo.

Konjica je u međuvremenu već bila napustila taj mali grad. U Irvinu je ponovo zavladala svakodnevna jednoličnost života u ovakvim mestima.

Šejn je stigao u Irvin.

Maršal Mek Gaun mu je mahnuo veselo.

— Da li ćete prenoćiti u našem gradu? — upitao je on Šejna odmah posle pozdrava sa visokim čovekom.

Čovek Sedme brigade se osmehnuo. Klimnuo je potvrdno glavom.

— Svakako — odgovori on otegnutim glasom. — Zar ste u to mogli da posumnjate, maršale? „VODVILJ HAUS“ mi je ostao u najlepšoj uspomeni. Zar da propustim da se podsetim kako je to onda b'lo?

Maršal se osmehnu.

— Onda svakako svratite tamo — reče on. — Bićete jako iznenađeni.

— Na šta to mislite? — upita Šejn radoznalo.

— Videćete — odgovori Mek Gaun.

Mada je dosta dobro upoznao tog čoveka, Šejn ipak nije mogao da pogodi na šta taj stari lisac misli. Pokušao je još jednom da ga nagovori da mu oda tajnu, ali maršal je samo odmahnuo rukom.

Tek uveče kada je noć svojim tamnim velom prekrila grad i njegovu okolinu i kada su se ispred saluna upalila crvena svetla Šejn je mogao da se uveri o čemu se radi.

Otvorio je salunska vrata i ušao unutra. Pogledao je na sve strane.

Lože princa Vilhelma više nije bilo. Očigledno su je srušili zbog toga da ih ona ne bi podsećala na vreme kada se u njoj šepurio princ.

Program na pozornici bio je isto tako dobar kao i ranije. Sve to Šejnu nije bilo ništa novo. Ipak je stalno čekao da se dogodi nešto tajanstveno što mu je nagovestio maršal.

Kada su se pojavile plesačice, Šejnu je odmah bilo jasno na šta je on mislio. Fćšle su prema stolovima.

Luiza ga je primetila još sa pozornice. Gledala je uporno u njega i smeškala mu se.

Šejn se stvarno iznenadio. Ta žena kao da nije bila ona ista osoba koju je nekad poznavao. Imala je neki jevtini kostim koji je više otkrivao nego pokrивao njene draži. Lice jako na-šminkano, kosa obojena u drećeće plavo!

Ona se pribrala i krenula prema Šejnu.

Međutim, on je pozvao devojkicu koja je bila najbliža do njega. Bila je to neka crnka koja je odmah sela.

Krajičkom oka je ugledao kako se Luiza ukočila. Bar sada je najzad mogla da shvati na šta je on mislio kad je rekao da će biti kažnjena.

On je još od ranije znao da nju sud neće osuditi, jer nije imala nikakve veze sa mračnim poslovima svoga brata. Čak nije mogla biti osuđena kao saučesnik, jer je njen brat nije obavještavao o svojim poslovima. Njegova celokupna imovina koja se nalazila u banci bila je zaplenjena.

Luizi nije ostalo ništa. I, postojao je samo jedan način da zaradi novac za život. Jer, drugo ništa nije izučila.

Sada je shvatila. U njenim očima pojavile su se suze.

Okrenula se i sela za sto nekog starijeg čoveka. On je obe-ručke prihvatio.

Šejn se prkosno posvetio crnokosoj devojci. Znao je da ga Luiza posmatra. Nešto u njemu kao da se bunilo. Ipak, trenuci koje je proveo sa tom lepom ženom bili su zaista divni. Međutim, setio se toga da se ona poigrala s njim i da je pokušala da ga pošalje u smrt. Još jednom je rasejano pogledao devojkicu koja se nalazila za njegovim stolom. Pokušao je da ubedi sebe da više nema povratka i da je sve prošlo.

Šejn više nikada nije video Luizu.

Rano ujutru idućeg dana je otputovao iz grada.

Uspomene na Luizu su skoro bile izbledele.

— K R A J —

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
SEJN**

BROJ 90

DŽEK SLEJD

PROKLETI, DUGI PUT

izlazi 16.novembra 1986.